

Předplatné pro rok 2005

Vážení přátelé, děkujeme Vám za Vaši přízeň, kterou jste nám věnovali tím, že jste si předplatili Občasník na rok 2004. Občasník byl v tomto roce naprosto neziskový, neboť předplatné 100 Kč pokrylo v podstatě jen náklady na jeho výrobu včetně poštovního pro jeho zaslání. Tím, že však většina z Vás zaslala předplatné během posledních dvou měsíců loňského roku, sešlo se nám dostatečné množství peněz, ze kterých jsme mohli postupně vydat dva nové tituly („Člověk jako víceúrovňová bytost – 2. vyd.“ a „Láska muže a ženy z pohledu duševních a duševních sil – 3. vyd.“) a několik dotisků již dříve vydaných knih, bez toho, že bychom se někde zadlužili. Věříme také, že Občasník byl stejně jako pro nás, i pro Vás velkým přínosem, a že jste z něj mohli načerpat spoustu námětů k zamyšlení.

Jak jste si mohli všimnout, Občasník se postupně vyvíjel a rozšiřoval a znovu opakují, že pokud si najde cestu k více předplatitelům, mohl by se z něj časem vyvinout regulérní časopis. Bude tedy záležet i na Vás, zda si předplatné znovu objednáte, zda nás budete i nadále zásobit svými příspěvky či dotazy a jestli i Vy sami rozšíříte Občasník mezi své přátele a známé.

Zde bych chtěl tedy na Vás trochu apelovat, abyste si nepřijčovali jeden Občasník v celém širokém okruhu, ale objednali si jej každý zvlášť. Předplatné je minimální, žádné nezuřinuje a nám to velmi pomůže. Píší to z toho důvodu, že se nás lidé často v rámci Občasníku dotazují nebo na některé jeho články reagují, stejně tak jako nám píší, že se už velmi těší na další číslo, ale přitom nejsou jeho předplatiteli.

Vzhledem k tomu, že se Občasník postupně rozšiřuje a rostou tedy i náklady na jeho výrobu, stejně jako na poštovné, dovolili jsme si zvýšit předplatné na 130 Kč, což ještě stále není tak mnoho, aby si to i člověk s běžnými příjmy nemohl dovolit. Pokud by se zvýšil časem i počet předplatitelů, mohlo by snížit poštovné, (Občasník by se mohl posílat v rámci hromadného zaslání), a tím i výše předplatného, ale to je v současné době hudba budoucnosti.

- Předplatné Občasníku Agape na rok 2005.....**130 Kč**

Současně Vám znovu nabízíme **možnost zvýhodněných služeb, které získáte prostřednictvím níže uvedených předplatných**. I když si naprostá většina z Vás toto „navýšení“ oproti běžnému předplatnému prostřednictvím slev v průběhu roku vybere, nám to opět pomůže tím, že se nám peníze sejdou naráz a lze tak jimi v rámci nakladatelství Agape disponovat.

- Předplatné Občasníku Agape rok 2005**330 Kč**
a slevy na všechny knihy a přednášky Agape 30%
- Předplatné Občasníku Agape na rok 2005**530 Kč**
a slevy na všechny knihy a přednášky Agape 30% + slevy na analýzy
(„Osobní analýza jemnohmotných těl“, „Osobní energetické zářiče“, kresba partnerských vztahů) **a kresby negativních zón 25%**

Poznámka: Slevy neplatí pro nahrávky z přednášek, neboť jejich cena je již tak minimální.

Způsob platby:

Předplatné na rok 2005 lze zaplatit **poštovní složenkou typu „C“** s tím, že do zprávy pro adresáta napíšete „Občasník 2005“ nebo **převodem na účet č. 1354883319/0800** (název účtu: Antonín Červený).

V případě bankovního převodu nám však dejte jakkoliv (pisemně, telefonicky, e-mailem nebo i zde lze vložit zprávu pro adresáta) vědět, že jste předplatné zaplatili, čímž nám ušetříte mnoho práce se složitým vyhledáváním a zařazováním platby.

Ti z Vás, kteří si Občasník předplatí poprvé (Vaši adresu ještě nemáme v naší kartotéce) a budou chtít zaplatit bankovním převodem, je nutné nám zaslat přesnou adresu, kam bychom Občasník měli zasílat.

Pro příští rok počítáme asi se čtyřmi čísly Občasníku, které by měly být asi v tom rozsahu, co tento výtisk, přičemž první číslo Občasníku plánujeme na leden 2005.

Pokud by měl někdo zájem o některá z předchozích čísel Občasníku, lze je podle Vašeho požadavku dodatečně zaslat za 10 Kč/ks.

Na další spolupráci se za Agape těší

Antonín Červený

OBČASNÍK

Agape Brno
 Hluboká 5, 639 00 Brno
 tel./fax: 543 213 006, e-mail: agape.brno@tiscali.cz
 www.agapebrno.cz

Čtvrté číslo
 Říjen 2004

Vážení přátelé, dostáváte do rukou poslední letošní číslo Občasníku. O tom, zda budeme v příštím roce pokračovat v jeho vydávání, rozhodnete především Vy a to tím, zda si předplatné na další rok objednáte (viz pokyny na konci tohoto Občasníku). Podle reakcí, které dostáváme, věříme, že jste s obsahem Občasníků spokojeni a proto věříme, že i nadále zůstanete jeho příznivci. Na druhé straně jsme si vědomi, že našimi názory neuspokojíme všechny a že s některými našimi myšlenkami nebudete vždy souhlasit. Ale i toto je správné – vše, co Vám zde předkládáme, je pouze náš názor, vycházející sice z mnohaleté práce, poznání a zkušeností, ale nikdy bychom si nedovolili říci, že Pravda je taková, jak uvádíme. Vše, co si zde přečtete, berte jen jako úvahu k zamyšlení, skutečný názor na danou věc si však musíte udělat vždy sami.

Z ohlasů na třetí číslo Občasníku:

Početi Ježíše, Syn člověka**Chci reagovat na Vaši odpověď na otázku:**

„...Četla jsem knihu od Abdrushina ›Ve světle pravdy. Píše tam, že Ježíš byl počat z čisté lásky běžným způsobem. Ale když Josef nebyl otec, jak tedy mohlo dojít k početi?“ (Občasník, 3. číslo, 5. strana nahoře)

• Vaše odpověď mě neuspokojila. Odpověď je však jednoduchá. Když otcem nebyl Josef, tak jím byl zřejmě někdo jiný. Já jsem našel odpověď v „Poselství Grálu“ (v původním – nezměněném vydání) a v knize „Z doznělých tisíciletí“. Otcem (biologickým) byl římský setník Kreolus. (Prvně se s ním Maria setkala v Nazaretu u studny, když mu podala džbán s vodou.) Pán Ježíš přišel na Zemi zákony Boží naplnit, ne je rušit. A proto i jeho početi bylo zcela přirozené.

Úryvek z knihy „Uvedl nás ve všelikou Pravdu...“ (Jaroslav Štefek, 1. vydání, červenec 2003; vydavatelství Integrál Brno, s.r.o., pro Nadaci Hnutí Grálu v České republice jako 3. publikaci edice „Kruh“):

„Ježíš byl zplozen HRUBOHMOTNĚ, jinak by nebylo bývalo pozemské zrození možné. Jeho otcem byl Říman, který miloval Marii a chtěl si ji vzít za ženu. Maria ho nevyřekně milovala. Okolnosti však donutily Řimana, který byl vojákem, Augustovým setníkem, aby se na určitou dobu vzdálil, takže se Marie se svými starostmi svěřila tesařskému mistru Josefovi, jehož si vážila a chovala k němu úctu. Josef poté přijal Marii za ženu. Mariina duševní tíseň ji před rozhovorem s Josefem uvolnila duševně tak, že v okamžiku nejvyššího vnitřního boje prožila v sobě duchovně to, co je v bibli zachyceno jako andělovo zvěstování. Marie trpěla, protože nemohla nikdy plně potlačit svoji lásku ke Kreolovi, římskému setníkovi a otci svého dítěte, Ježíše, a musela vidět, že tím působí zármutek Josefovi, který ji upřímně miloval. A zatímco nad Betlémem zazářila hvězda, hledal v téže době úplně zoufalý Kreolus v městečku Nazaretě Marii, aby ji vzal s sebou do Říma jako svou ženu. Viděl hvězdu, která ho úplně rozechvěla, ale nevěděl nic o tom, že svítila jeho dítěti.“

• A ještě jedna věc mi nesedí. A sice ta, že považujete Abdrushina za proroka. Ale On je více než „prorok“. Již Pán Ježíš mluvil o Někom, kdo přijde („...Jakmile však přijde On, uvede vás do veškeré Pravdy...“). Nemluvil o sobě, tak jak si to zatím většina věřících myslí. Mluvil ve 3. osobě (On). Mluvil o Synu Člověka.

Takže jsou 2 osoby:

Syn Boží – Ježíš

Syn Boží – Syn Člověka – Parsifal – Abdrushin

Abdrushin byl tudíž tím zaslíbeným. Ale opět ho velká většina lidí nepoznala. Jak se dříve lidé zachovali k Ježíši, tak se také zachovali k Abdrushinovi, jen v „modernější“ formě (abych sebe nevyučoval – ...jak jsme se zachovali...).

• A ještě k Vámi zmiňované legendě o Parsifalovi: Parsifal (Abdrushin) žil na Zemi již 2×. Poprvé jako arabský kníže Abdrushin, za doby Mojžíše. A podruhé jako Oskar Ernst Bernhardt (Abdrushin).

• A ještě jeden postřeh: Obraz ženy s dítětem nezobrazuje Pannu Marii s Ježíškem, ale Prákrálovnu Elisabeth s Parsifalem. Tyto obrazy byly mnohem dřív, než byla „nějaká“ Panna Maria a Pán Ježíš. (Autor tohoto dopisu se nepodepsal – pozn. Agape)

Odpověď Agape:

Vážený pane, píši své názory, které nevydávám za pravdy. Jak je v nultém čísle uvedeno, jsme jako lidstvo od pravdy tak daleko, že za pravdu vydávají svůj názor jen ti, kteří o její hloubce nemají ani tušení. Rozhodující je úsilí o přiblížení, neboli „tlučte...“ Moje odpovědi vás tedy uspokojovat nemusí, neboť vy jste si pravdu přečetl, vy ji znáte! Podruhé vás tedy musím zklamat! Přečtené mne nezajímá příliš, (četl jsem to také), ale eminentně mne zajímá to, co jiní přímo zažijí, a praktické výsledky jejich konání. Nemám totiž Otce a Pána mezi lidmi, ale pouze skutečný tvůrce stvoření – živý Bůh je mým Pánem. A On mluví pouze skrze život a jeho události.

A nyní k otcovství Ježíšovu. Použiji tři přístupy: náboženský, ze zákonů duchovních a vědecký.

Náboženský: V Mojžíšově zákoně je nemanželský sex nejtěžším proviněním ženy, trestaným ukamenováním. Žádná bohobojná izraelská žena by jej nikdy nepřipustila. Dokud není starý zákon změněn, platí i pro přinašeče nového. Ze sexu, vnímaného jako hřích, synové

boží nevzházejí. Esenští (třetí židovská tajná větev) se modlili 130 let za příchod Mesiáše z panny a vyhrazovali Bohu několik pannen, (jedna z nich Maria) aby si byli jisti tím pravým, který může přijít jen prokazatelně zázračným úkazem. (Viz nálezy ve svících z jeskyň Kumránských.) Jestliže vy věříte v římského vojáka, nejste první. Již kolem roku 200 vydal římský filozof Celsus (Kelsos) na pokyn císaře „vědecký“ spis k potření šířícího se křesťanství, ve kterém se na základě židovských podkladů píše: „Maria, žena lehčích mravů se spustila s římským vojákem Pantherou, musela utéci do Egypta. (Odtud jméno Ben Panthera – špatně pochopené jako syn panny.) Tam se její syn Ježíš naučil magickým kouskům, kterými udivoval zaostalé vesničany a byl ukřizován.“ Atd.

Je tedy toho napsáno dost. Dopis byl na příkaz císaře čten v celé římské říši a měl velký ohlas. Mnoho křesťanů tehdy od křesťanství odstoupilo. Napsané a citová hnutí kolem toho je velmi silně zachyceno v astrální dimenzi a „infikuje“ každého, kdo do astrální dimenze lidstva vkročí. Dotyčný si pak myslí, že objevil pravdu. Dopis dokonale vyvrátil Origenes.

Duchovní zákony: Nepoškozený duch se může narodit jen z ženy s nepoškozenou duší. (Bez dědičného hříchu, který by jej předem disqualifikoval z úspěšného střetnutí se satanem.) Jak může být nepoškozená duše těhotné ženy bez otce? Jak může být nepoškozená duše ženy, která se vdá za někoho jiného, než miluje? Na to si odpovězte Vy. Svě odpovědi se nezbavíte! A ještě jeden zákon: Již jste viděl člověka, který by neměl čistou duši a komunikoval s andělem? To není možné z principu stejnorodosti, jak udává také Abdrushin, možné. Leda byste, stejně jako nositelé vědeckého světového názoru, byl přesvědčen, že Josef i Marie si své andělské komunikace vymysleli.

Vědecký: Současný člověk má ve svém dědičném základě nejméně, (zatím spočítáno) 230 genů naprosto odlišných od těch, které se v genofondu neandrtálce vyskytují. Nevyskytují se samozřejmě nikde jinde v přírodě. Rekněte mi, jak se tam pouze možnou přirozenou cestou dostaly. (Tedy do genofondu člověka.) Tak složité útvary z tisíců atomů a tak najednou. (Asi před 100 tisíci lety.) To se kolem neandrtálců potuloval také nějaký setník, který by je do genofondu lidstva vnesl? My nenositelé vědeckého světového názoru této změně rozumíme tak, že již také v neandrtálské době šlo o zásah z vyšší dimenze, zásah stvořitelské síly. A když jednou prokazatelně zasáhla vyšší síla vsazením 230 genů do genofondu neandrtálce, může zasáhnout kdykoliv později přidáním celého chromozomu ypsilon (asi 500 genů) a způsobit tak narození muže z ženy bez genofondu muže druhého. Jestliže různé civilizace o tomto fenoménu – pannorodosti nebo synech bohů hovoří, musela tato úvaha odněkud vzniknout, neboli musí tato možnost existovat. (Noe, Krišna a řada jiných synů „božích“.) Jak by to všechny vůbec napadlo? A jaké geny duchovnosti asi přinesl setník Kreolus prostřednictvím Ježíšovy matky Ježíšovi samému? Nebo podle vás v římské době zřejmě do armády vstupovali lidé s duchovními dispozicemi! Khaki mozky a duchovnost? Khaki mozky a čistá láska, a u studny? Na sloučení takových okolností nemám asi dost inteligence a vycitování. Podle zákonů dědičnosti by pak Ježíš vynikal v mávání mečem.

Co se týká mého špatného označení Abdrushina za proroka a nikoliv za s mocí přišedšího Syna božího, je nejprve nutné stanovit obsahy pojmů. Pro mne je prorok lidský duch, který vyvinul mimořádné úsilí k dosažení kontaktu s duchovní dimenzí. Po předchozích tápáních a chybách se mu to jako výsledek úsilí podařilo a jako dar dostal zření většího nebo menšího úseku Pravdy. Ten také popsal. (Viz Platonovo podobenství o jeskyni.) Naproti tomu inkarnovaný vyšší duch je natolik vybaven vnitřní intuicí, že se ani nevědomě (před otevřením duchovního oka) nemůže dopustit podstatných chyb, neboli má duši karmicky nezátíženou, jinak by neměl šanci proti satanovi při návratu do dimenze věčnosti! (Viz SZ: i při nazaviněném pádu ze skály by jej andělé zachytili a snesli bezúrazově.) Vždyť i podle Abdrushina z této hmotné do duchovní dimenze neodejde nikdo, kdo do mrtví nezaplátí za své chyby! A vy jste viděl souboj Abdrushina se satanem a jak jej svázal? Vy vidíte satana na zemi svázaného? Já ne! Vy jste rozeznal život Abdrushinův a jeho smrt jako bezchybný a já vám tento názor přeji. Já ne, přejte mi tedy názor můj. Vy jste nabyl přesvědčení, že Abdrushin byl vybaven mimořádnou mocí pro pohyb v hmotném a pro zřízení pozemského království božího, mečem Excalibur, já ne. (Funkci meče od „bohů“ jsem popsal v knize Svátý Grál a energie života.) Vy jste nabyl přesvědčení, že Synů božích již bylo na zemi dost a žádní již nepřijdou. I tento názor vám přeji, ale já jej nesdílím. Bůh na rozdíl od člověka a ode mne má trpělivost s člověkem a lidstvem nekonečnou!!! Vysílá a bude vysílat do nekonečna pomoc lidským duchům, aby všechny dovedl k sobě. Ovšem jen těm, kteří sami chtějí, kteří se namáhají, kteří i tuto pomoc dopředu neodmítají jako ukončenou. Já tuto pomoc cítím a jsem za ni neskonale vděčen. To se týká i národů a lidstva. A podle mých zkušeností, když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.

A nyní k dalšímu vašemu postřehu. Kdo je vlastně žena na obraze s dítětem? (Zřejmě máte na mysli madonu, kterou jsme otiskli v knize „Láska muže a ženy“.) Podle vás praktálovna Elisabeth s Parsifalem. I to může být pravda, ale já jsem slyšel a viděl mnoho lidí a jeví zázračných kolem obrazů a jmen Panny Marie s dítětem, ale zatím jsem nezaznamenal žádný kolem obrazů praktálovny Elisabeth. Možná o nějakém víte. Budeme potěšeni, jestliže nám nějaký popíšete.

Je jisté, že fenomén „Ženského principu z božské dimenze“ se vyskytuje ve všech civilizacích dávno před Marií z Nazareta. A je také různé pojmenováván a různě přesně popisován. Ale zde je znám jako Panna Maria já necítím potřebu a kompetenci jej měnit, nehledíc na to, že pojmenování v lidském pojetí v duchovní dimenzi neexistuje. To jen lidé potřebují slova a jména, aby se mohli domluvit. V duchovní dimenzi je komunikace bezslovná a bezejmenná, tj. komunikace přímým vjemem. Představování netřeba! Ale u vás je stav pokory v duchu takový, že víte, že modlíci se k Marii se modlí vlastně k Elisabeth!

A tak „pravdy“ jsou různé. Podle té vaší jsem Abdrushina nepochopil a snižuji jej, podle jedné brněnské léčitelky, jak to vykládá na svých přednáškách, jsem fanatický grálista. Tak nevím! Ale nezneklidňuje mne to, protože Jediný ví, že se dost snažím. J. Staněk

Otázky, na které odpovídá dr. Staněk:

Otázka: ...Budoucí americký prezident je Přemyslovec! Nejen prezident Bush je po matce Barbaře potomkem moravských bratří Demuthů z Karlsdorfu na Moravě, ale také senátor Kerry má kořeny, sahající až k Přemyslovcům a knížeti Bořivoji. Budoucí americký prezident tedy bude Přemyslovec?

Každý z nás má dva rodiče, čtyři prarodiče, osm praprarodičů. Již ve 14 století máme tolik předků, že to ani nelze spočítat. Tolik by nebylo pomalu ani obyvatel v království českém. Prakticky to ovšem znamená, že všichni jsme „příbuzní“. Neexistuje nikdo, jehož šestnáctá prababička nebo pradědeček by nebyl nějak příbuzný s někým. Platí to i pro příbuzenství s Přemyslovci. Vzhledem k počtu dětí a levobočků nemůže v Česku existovat nikdo, kdo by nějak nebyl Přemyslovcem. Vážme si toho a chovejme se podle toho, neboť jsme tak vlastně potomci králů!!!

Přišlo po uzávěrce

Abdrushin

Z dopisu: *Pane Staněk, se zájmem jsem občas přečetl Váš Občasník ve kterém jsem nacházel některé zajímavé myšlenky a informace u kterých jsem předpokládal, že jsou pravdivé. Tak to bylo až do přečtení Vaší odpovědi k osobě Oskara Ernsta Bernhardta v třetím čísle Občasníku 2004. Uvádíte tam, mimo jiné, že byl bezdětný, přestože měl v prvním manželství dceru Edith a syna Herberta, který jen několik týdnů před koncem první světové války padl ve Francii. V posuzování obchodní úspěšnosti Oskara Ernsta Bernhardta bude mít asi jiný názor drobný podnikatel a např., zaměstnanec příspěvkové organizace, a to ještě bude ovlivněno mírou znalostí prostředí, ve kterém hodnocení podnikal a kritérii pro vyhodnocení úspěšnosti. Osobně bych si, přestože jsem o podnikatelských aktivitách Oskara Ernsta Bernhardta, úspěších a neúspěších dost přečetl, na to netroufal, protože je pro mne nemožné při tomto soudu vzít v úvahu všechny dobové okolnosti, a také se domnívám, že soudit mi ani nepřislouží.*

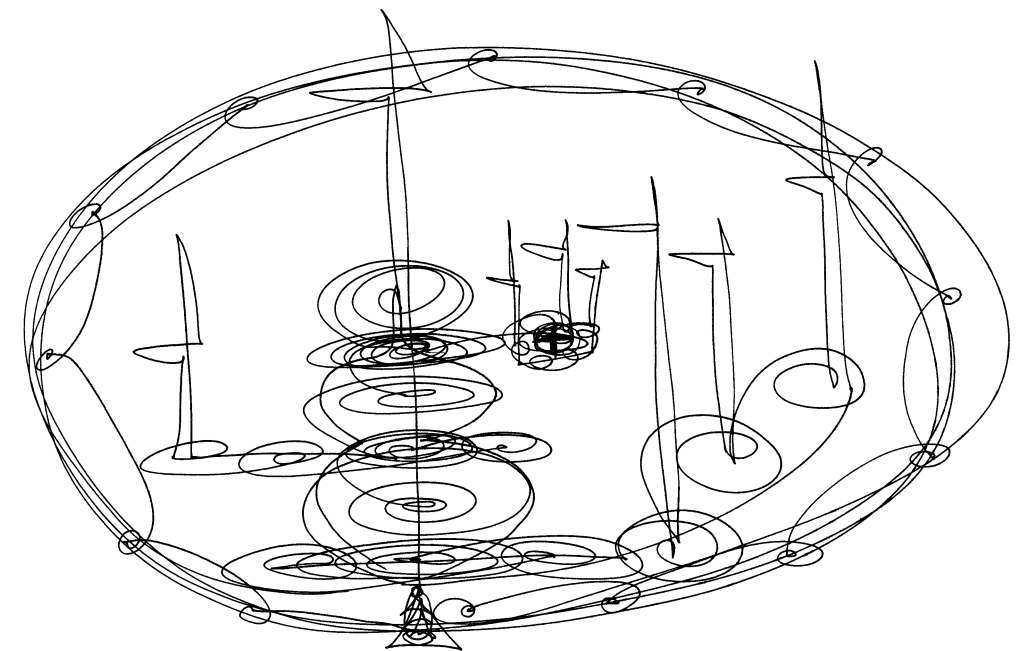
Je mi líto, že obsah Vašeho Občasníku byl takto zpochybněn a ponechávám na Vás, jak s touto informací naložíte.

Ing. Miroslav S., Havířov. (Pozn. Agape: Pan Miroslav není předplatitelem Občasníku.)

Odpověď: Děkuji velmi za upozornění, kterých jsem dostal více. Velmi podrobně jsem studoval Abdrushinovy spisy, nikoliv však životopis. Máte pravdu, že v prvním rozvedeném manželství měl dvě děti. Přestože jsem to někde letmo přečetl, zapomněl jsem na to. Občas se mi to stává a ještě je horší to, že následně na sebe zuřím pro občasnou paměťovou chybu. A to bych neměl! Proto opět připomínám čtenářům Občasníku: **Nevěřte žádnému člověku včetně mne, neboť paměť kohokoliv je velmi děravá! Věřte jen živému Bohu, tj. objektivní pravdě!** Pokud se týká obchodní úspěšnosti, jsem přesvědčen, že „velká“ je vždy doprovázena bezcharakterností a „neúspěšnost“ nedostatkem předvídatosti. Slušný člověk nebývá většinou příliš úspěšný, neboli „nic moc“, což je zřejmě případ O. E. Bernhardta. Já bych určitě nebyl úspěšnější, takže toto hodnocení není „souzením“.

Ještě jednou (a snad už naposledy) se však vrátím k názoru na Poselství a Abdrushina. Agape je neustále bombardována otázkami ze dvou vzájemně se nenávidějících skupin: nenávisťní odpůrci Poselství Grálu z řad křesťanských „biblistů“ a členů hnutí „trigonistů“. (Považují za vtělení božské trojice Abdrushina, jeho druhou ženu Marii a adoptivní dceru Irmingard.) Obě skupiny vnítně nevěří tomu, co se nutí věřit. Chtějí po Agape odpověď ve smyslu jejich víry, aby tak odpovědnost za své rozhodnutí přenesly na Agape. Obě skupiny zuří, když se odpovědi právě proto vyhýbáme. Cítím jistá místa v chování „trigonu“ jako jistě vadná, ale nevím, zda mám o těch věcech úplně přesné informace. Také v Poselství jsou vedle míst nepochybně geniálních jistá místa, (cenzurováno). Navíc se mi zdá, že od roku 1929 těchto míst a bodů rychle přibývalo, jakoby se autor pod nějakým vlivem odchyloval. Proto je první vydání jeho „Poselství“ nejlepší. Časový úpadek esoterických autorů je však obecným jevem – viz pád dalších Walchových „Hovorů s Bohem“ nebo 2. dílu „Poselství od protinožců“, nebo knih Dr. Rampy (další díly „Třetího oka“). Pozoroval jsem zákon, že všechna pokračování úspěšných duchovních knih upadají, jakmile se k autorovi přidají „pomocníci“ (věrouční „vrtichvosti a přicmrdávači“ zejména). Nemohu se zbavit dojmu, že se to stalo i Abdrushinovi. Ale nemohu to dokázat, protože mnohé úseky jeho života jsou zamlženy a retušovány, pardon správně vysvětlovány. Musíme tedy vycházet z vlastního vycitování a nikomu jej nevnucovat. Kdo chce názor Agape vidět, necht' se podívat na kresbu duchovního těla autora „Poselství“ v knize „Otevření duchovního oka“ a znovu slovně zopakují závěr kritizované odpovědi: „největší prorok dvacátého století“. Doporučuji jeho Poselství velmi pozorně prostudovat. Současně ale jasně říkám, že hnutí Grálu je nyní odchýlené, „trigonisté“ mají všechny znaky problematické sekty. (A už vidím ty rozružené dopisy.) J. Staněk

Energetická kresba pro posílení vitality a harmonizaci aury a čakr s napojením k přírodním silám a dalším pozitivním energetickým zdrojům pro podzimní období:

Energií lze čerpat přikládáním rukou na obrázek nebo nošením zmenšené kopie kresby u sebe a s prosbou k přírodním silám, vesmírným zdrojům a Matce zemi o předávání potřebné energie. (J. Brzobohatá)

Nahrávky z přednášek dr. Staňka

Vážení čtenáři Občasníku a příznivci Agape, věříme, že jste v nahrávkách našli a i v budoucnu najdete mnoho podnětů k zamyšlení a že nejednoho z vás obohatí na jeho vlastní duchovní cestě.

Jelikož je o nahrávky pořád zájem a jako odezva nám chodí spousta nadšených ohlasů, dovolíme si zde nabídnout kompletní seznam všech nahrávek, které jsou zatím k dispozici.

Znovu zdůrazňuji, abyste si pořádně přečetli zadání jednotlivých témat a všimli si rozdílu mezi nahrávkou ve formátu MP3 a běžnou CD audionahrávkou. Tato slova sice opakuji v každém čísle Občasníku, ale i tak se nám občas stane, že si někdo objedná MP3 nahrávku a pak následně volá, že mu na jeho přehrávači nehraje. Takže ještě jednou: **nahrávky ve formátu MP3, i když vypadají úplně stejně jako běžná CD, lze přehrávat pouze v přehrávačích k tomu uzpůsobených, tj. např. domácí kino, novější verze hi-fi věží, počítač, přenosné MP3 přehrávače ap.** Přenosný MP3 přehrávač (vypadá stejně jako „discman“) lze dnes již koupit kolem 1200 Kč.

Sattva Opočno 7/2003, J. Staněk, MP3, 12 h 21 min., 400 Kč

- Hledání Pravdy
- Principy původního křesťanství
- Problémy křesťanství a soudobé civilizace
- Historie a zatajované skutečnosti
- Vztahy mezi mužem a ženou
- Otázky a témata z publika

Panorama 10/2003, J. Staněk, MP3, 9h 52 min., 350 Kč

- Samostatná duchovní bytost
- Základní duchovní pojmy
- Svatá krev a svatý grál
- Historie českého státu
- Otázky a témata z publika

„Historie a zatajované skutečnosti“, J. Staněk, Týniště nad Orlicí, 28. 2. 2004, pouze hudební CD (2 ks), 2h 34 min, 200 Kč.

Obsah – Studium dějin k porozumění současnosti. Tajenky z Kosmovy kroniky. O původu lidstva. Příčiny pádu komunismu, úplatkářství v Čechách. Sámova říše. Kdo byl Přemysl oráč? Svatý Václav a Přemyslovci, magická moc svatováclavské koruny. Jak pracuje soudruh Náhoda. Anastásie a její poselství. Přejde globální ochlazení? Právo a spravedlnost. Debata o roajalismu.

„Láska muže a ženy z pohledu duševních a duchovních sil“, J. Staněk, J. Brzobohatá, Brno 24.4.2004, pouze hudební CD (2 ks), 2 h 30 min, 200 Kč.

Obsah – přednáška k příležitosti vydání rozšířeného vydání stejnojmenné knihy. Unikátní myšlenky z oblasti vztahů mezi mužem a ženou doplňují a rozšiřují nejen knihu samotnou, ale i celkový pohled na vzájemné vztahy.

Léčebné meditace, výběr 2003, J. Staněk, pouze hudební CD (1 ks), 1h 03 min, 200 Kč

Omlazující meditace, cítím se na tolik, kolik si přeji. Samoléčebná meditace k počtě našich předků. Samoléčba na vlastní individuální potíže. Samoléčebná meditace 4 živlů přírody. Meditace proti chřipce.

Panorama 5/2004, J. Staněk, MP3, 9 h, 350 Kč

- Karma osobní, karma rodiny, karma národa
- Cesta k duchovnímu státu
- Léčitelství, vlastní cesta k léčitelství
- Otázky a témata z publika

Sattva Opočno 8/2004, J. Staněk, MP3, 12 h 40 min + 80 min bonus, 400 Kč

- Zdraví duše předchází zdraví těla
- Člověk a smrt
- Tradice a odkazy křesťanství
- Mezilidské a společenské vztahy
- Duchovní úloha českého národa
- Otázky a témata z publika
- Bonus: Povídání A. Červeného o jeho cyklistickém putování po Indočině

Panorama 10/2004, J. Staněk, MP3, 350 Kč

Obsah a názvy jednotlivých přednášek nebyly do uzávěrky tohoto čísla znát. V každém případě se zde hovoří o jiných tématech, než ta, která jsou výše uvedena, max. některá z nich dále rozvíjí. Názvy přednášek budou uvedeny na našich webových stránkách www.agapebrno.cz

Jednotlivé přednášky, které jsou součástí jakékoli MP3 nahrávky (viz výše) lze objednat i na audio, tj. hudební CD. Každá přednáška trvá většinou něco kolem 2 hod. a vejde se na 2 obyčejná CD. Cena 200 Kč.

Doba doručení nahrávek je na základě vaší objednávky přibližně 14 dní a to z toho důvodu, že nahrávky nemáme skladem, ale necháváme je vyrobit až podle Vašich požadavků.

Otázka: *Dostalo se mi do rukou několik vydání bible, ale každá mi připadala trochu jiná. Chtěla bych se zeptat, které považujete za nejlepší? Zajímá mne váš názor.*

Překlady jsou skutečně různé a mají různou „vibraci“. Tak jak u obrazů (ikon) závisí na víře autora, v daném případě překladatele. Nejlepší je podle mne bible kralická. Tehdejší překladatel byl ještě věřící, takže i když používá staročestiny, podstata je nejlépe odcititelná. Nejhorší je poslední „ekumenický“ překlad. Překládali jej „jazykovědci – teologové“, ale dopadl jako produkt uschlých scholastiků, kteří se věřit nutí.

Otázka: *Zajímá mne názor Agape na vykládání I tingem a tarotem. Po vykládání tarotem se cítím unavená. U I tingu je sympatické, že člověk dostane rady, jak se má v dané situaci chovat.*

Samozřejmě lze získat informace z jiných dimenzí stvoření a z jiného času. Vše přichází prostřednictvím skrytých schopností našeho ducha, který je „překmitává“ přes mozek. Obě metody jsou jen návod, pomůcka, jak je do stavu rozšířeného vědomí dostat. Rozhodující je však pohnutka, proč to chceme vědět? Chceme přicházející karmu přechytračit? Pak to je vadný přístup a to je přístup drtivé většiny. Odtud varování bible: „Nedotazujte se hadačů!“ Jestliže chceme více porozumět dějům, abychom lépe sloužili, pak je možnost obdržení dobrých impulsů. Dáme-li otázky za účelem vychytralosti, bytosti „druhé strany“ nás energeticky „vyssají“. Dáme-li otázky, jak lépe sloužit, energie Stvořitele nás nabije.

Otázka: *Setkali jste se již s inkarnovaným andělem nebo elementálem mezi lidmi? Příkládám knížku: „Tisíce inkarnovaných andělů i zasvěcenců jsou již na zemi.“ Jejich základním poznávacím znakem má být pocit, že sem na tuto zemi nepatří, že je jim chování lidí nepochopitelné, cítí se jako ve zlém snu.*

Inkarnace elementálů do lidských těl není možná, protože jejich energetické cesty nejsou slučitelné s ovládním lidského těla. Inkarnace andělů (dokonalých bytostí) je zase velmi obtížná proto, že lidské tělo je velmi nedokonalé a jeho genofond je poškozen. Dokonalý duch se v něm musí cítit jako vězen nebo těžký invalida, což mu ovšem značně ztěžuje prosazení se jako „pohybuji se ve vůli“. To ale neznamená, že autorka nemá zcela pravdu, spíše naopak. V této zlomové době jsou na zemi vyslány „brigády“ mimořádných neviditelných pomocníků, kteří vyhledávají čistší lidi a stávají se jejich vedením!!! To je často vidět na automatické kresbě a je i vidět, na kterou rovinu bytí (čakru) jsou napojeni. Jejich napojení je možné právě proto, že dotýcní se na rozdíl od masy neřídí zásadou: hlavně, že nám chutná. Proto se ve zdejší mase konzumentů živočišných slastí cítí nesví, zdá se jim, že „sem nepatří“. Mají smysl pro dimenze čistoty, tedy pro nebe. Člověk, který je veden vyšším duchem, pak od něj dostává informace ve snech a prostřednictvím intuice, ale také duchovní energii, která se projevuje jakoby neúnavným optimismem a elánem. Tito lidé vyzařují! Jsou solí země! Podle svých predispozic projevují i schopnosti, běžně nevidané, např. schopnost komunikace s přírodními bytostmi, o které píšete. Jsou všude po světě, ale u nás v Česku jich je procentuálně nejvíc, asi 0,8 procenta. To signalizuje ohnisko příštího dění. Proti nim ovšem pracují (v rámci božské hry, kdy ovšem výsledek je předurčen) „baterie temných duchů“, také navázaných na lidi. Říkáme jim lidé s černou nitkou, v mariánských zjeveních jsou nazýváni jako „ti, kteří pohlédli na tvář satana“ a Abdrushin jim říká „orchestr temnot“. Je to onen klan utvářač moci a peněz, jehož řádění kolem sebe vidíte. Bezzábranouí uskutečňovatelé zásady: „Po nás potopa!“ Netřeba se lekat. Pro ně potopa přijde, ale jen pro ně, jinak by nebyla nahoře spravedlnost!!! Je třeba nenechat se zvíkat dočasným vítězným rykem černých. Všeho do času, jen Pánbůh navěky, říkali naši moudří předkové. I toto vedení je u jednotlivých lidí zachycováno automatickou kresbou.

Otázka: *...Zajimal by mě váš názor na geneticky upravené potraviny...*

Genetika otevírá vstup k počátkům života a lidstva. Poslední genetické objevy dokazují šokující skutečnosti: „Někdo“ prováděl genetické manipulace jak s genofondem člověka (přidal ke genofondu neandrtálce nejméně 230 genů současného člověka, které se v přírodě nikde nevyskytují), tak s domácími zvířaty a kulturními plodinami. Z propadlišť dějin tak vystupuje obsah starých bájí, které hovoří o tom, že starým Řekům dal ječmen k výživě bůh xy, indiánům kukuřici Kukulkan, neplaná jablka ukradl jistý řecký hrdina v zahradě hesperidek (polobohyň) atd. A ejhle! Genetici objevují v našich odrůdách záhadné geny, které jim dávají onu nikde jinde v přírodě nevidanou úrodnost. Vznik takového genu jako „náhody“ vám informatikové vypočtou z počtu „kombinací-permutací“ jako možné v rovině miliard let. Ale ony geny se objevily na počátku lidstva v rozmezí tisíce let, takže na „kombinace-permutace“ známých spolupracovník skeptiků soudružek Štastné a Náhody nebyl čas. Stejně domestikáční geny mají domácí zvířata. Zkuste naučit zebry tahat vůz a orat. To by mohl dokázat tak jedině Mičurin nebo Trofim Denisovič Lysenko! A tak se uprostřed záhadných umělých genů pohybuje pořad. Tím se snažím naznačit, že cesta genetické úpravy nemusí být vyloučitelná apriori. Alespoň v těch mezích, které se dosud uplatňují, totiž že do kulturních plodin jsou za účelem jejich odolnosti vůči škůdcům vmontovávány geny plodin jiných, normálně v přírodě existující. Já bych cítil jako skutečné riziko až konstrukci genů zcela nových, v přírodě se nevyskytujících. Současně genetické manipulace s jednotlivými geny cítím jako zdokonalenou variantu známého křížení plemen či vytváření hybridů. Námitka ekologistů, že by se mohly vytvořit zcela nové typy zhoubných bakterií sice není zcela irrelevantní, ale nové typy se tvoří i nyní. Přiklonil bych se k názoru maximální opatrnosti a k intenzivnímu následnému vyhodnocování. Teprve až se prokáže, že skutečně k nějaké kalamitě dochází, by se musela provést korekce přístupu. Sám si klidně geneticky upravené potraviny koupím a „strachy“ přenechám ekologistům a ateistům.

Otázka: *Jak jsou nebezpečné čárkové kódy na zboží jako „znamení šelmy“?*

Čárkové kódy k evidenci zboží jsou podružné a heciřské kampaně zakrývají skutečné plíživé nebezpečí označování člověka za účelem zbavit jej svobody a duchovně jej zotročit. „Šelma“ prostřednictvím „svých lidí“ chce vnutit člověku konzum jako smysl existence člověka a nabízí mu jeho dokonalou organizaci prostřednictvím omezení jeho myšlení a vnucených imidžů. Obrazně řečeno: Chceš-li masivně konzumovat živočišné hodnoty, musíš se oblékat, chovat a myslet podle předepsaného ateistického vzoru, jako „rádoby ekonomický či vědecký blb“. Když ne, nebudeš mít plat a práci! Vzory chování (oblékání, stravování) určí ovšem vládce tohoto světa prostřednictvím reklamy médií tak, aby nepřiměly z člověka loutku živočišných potřeb těla a tím vládce hmotné dimenze. Všimněte si napomádovaných blazeovaných a sebejistých odborných idiotů v médiích! (Fachidiot – Einsteinův výraz pro jednostranného specialistu.) Jejich myšlenkových rovin. Pomalu se stávají karikaturou člověka, ovšem dokonale vyholenou, navoňkovanou, s vloženými myšlenkovými stereotypy. Čárkové kódy mně přímo nevdají, ale na omezování svobody myšlení a chování prostřednictvím médií vnucovaných stereotypů jsem přecitlivělý. A to tím víc, čím je za omezení nabízen větší konzum! Lákání vidím takto: Dám ti maximální živočišný konzum, jen se mi pokloň v duchu!!!

Účinky čárkových kódů jsme v Agape kreslili a nijak nám nevychází, že by bylo jakkoliv škodlivé. Články různých „odborníků“ (často jsou uváděni američtí vědci z předních univerzit) bereme na jedné straně s úsměvem na druhé straně jako alarmující fakt, že temní ve sdělovacích prostředcích se snaží obyčejné lidi zastrašit a neštítí se již žádného způsobu.

Otázka: ...*Jeden z mých problémů se týká Boha. Rád bych věřil, v Boha, který je Láska, ale dosud jsem nebyl schpen přijmout existenci zla v přírodě. Jak to, že Bůh – Láska stvořil tak krutou přírodu? Vlci, žraloci a jiná dravá zvířata k smrti štvou a ještě zažívají jiná neagresivní zvířata, je zde plno otravných virových onemocnění, jedovatí hadi, jedovaté houby aj., a to se samozřejmě netýká jen zvířat, ale i člověka, neboť i ten je těmito dravci nebo viry napadán. Můžete mi, prosím, odpovědět, jak jste se vy sami vyrovnali s těmito přírodními zákony a jak s nimi jde dohromady boží láska?*

Odpověď: ...Nikde nefikáme, že Bůh je láska, ale že Bůh je vnímán člověkem jako nepřetržitě tvoření, nepřetržitá láska a nepřetržitá a současná spravedlnost. Znamená to, že příroda je ve stavu nepřetržitě proměny (vše hmotné), nepřetržitěho zájmu Stvořitele (láska) a rovnováhy stvořeného (spravedlnost). Vše živé se tedy neustále proměňuje odumíráním a vzájemným požíváním! Jinak by jeden druh života převládl a přerostl vše. Ale pozor, bytosti, které do hmotné dimenze patří, věčnost ani smrt nevnímají. Jak také můžete býložravce označit za neagresivní zvířata. Což nepožirají živé rostliny a nálevníky v předžaludcích? Měl jste někdy zahradu s přístupem volně žijících zvířat? Viděl jste výsledek přemnožení neagresivních kobylek? Predátoři je nesmírně moudrá (až žasneme) regulace Stvořitelova. A utrpení ulovených? Najděte si literaturu a žasnete. Neexistuje, neboť v okamžiku ulovení šelmou se oběti vyplaví v mozku endorfiny a ona nic necítí!!! A predátoři udržují zdraví druhu! Vy považujete úhyn kusu stářím za bezbolestný? Naopak, kusy cítící svůj konec, jdou predátorům vstříc. A že je vším tím napadán člověk? To je právě projev lásky Stvořitelovy, ovšem z hlediska věčnosti.!!! Proč?

Lidský duch dostane propůjčeno tělo, aby se „proplutím hmotností“ naučil rozpoznat věčnost. To je smysl jeho života, nikoliv věčná živočišná konzumistě. Ale on by na to mohl zapomenout! Všechny útrapy jeho těla a živočišného života jsou jen proto, aby se naučil a aby hledal cestu, jak vyjít z dočasnosti do věčnosti, do dimenze ducha neboli k Bohu. Jinak by pro pohodlnost k věčnosti svého bytí nasměřoval a zahynul by s koncem hmotnosti, s koncem velkého třesku. Proto i každá útrapa živočišnosti je jen přímé působení lásky Stvořitele k obohacení ducha člověka, k poznání příčin, průběhu a vyústění utrpení a tím k poznání vůle Boha a obvykle je také pokynem k regulaci životního směřování. Teprve až lidský duch sám dozraje ke stavu, že i za utrpení děkuje, uvidí Živého Boha, dřív ne. Do té doby je ve stavu pádu od Boha do stavu, kdy se za Boha považuje sám, neboli odvažuje se posuzovat věci Bohem stvořené jako dobré a zlé. Dobré a zlé vidí lidský duch jen v zajištění vibrace dočasnosti, tj. vládce vibrace hmotnosti (polarity), také satana. Celou přírodu učinil Stvořitel jen proto, aby svými zákony (dočasnosti) nutila člověka, který jako jediný věčnost vnímá, ji hledat! To je ta láska nejen Stvořitelova, ale všech bytostí přírody ve vztahu k bytosti člověka.!!!

Názory na některé naše knihy:

Níže předkládáme názory nebo dotazy, týkající se některých našich knih, jejichž vysvětlení by mohlo být i pro vás, vážení čtenáři Občasníků, přínosem. Pochvalné dopisy, které přirozeně nad „nesouhlasnými“ převládají, zde neotiskujeme, neboť na tyto se vlastně ani nedá reagovat.

Láska muže a ženy z pohledu duchovních a duševních sil:

• Z dopisu: ...*Pocítuji velkou bolest při čtení knihy „Láska muže a ženy“ u kapitoly „Sexuální život v těhotenství“, kterou opětovně zdůrazňujete v Občasníku č. 2. V prvním odstavci se hovoří o inkarnaci kněží a kněžek a duchem cítím, že se může jednat o paní doktorku Foučkovou. Cítím to jako rivalitu a nepochopení mezi vámi přednášejícími. Byla jsem na krásné přednášce paní Foučkové, ale ona striktně nezakazuje sex v těhotenství, takže se vlastně shodujete... Myslím, že to paní Foučková hodně ubližuje...*

Velmi mě potěšilo, že při vámi navštívené přednášce již paní Dr. Foučková sex v těhotenství nezakazovala. V jejich knihách a na přednášce před asi osmi roky (kde jsem byl) tomu tak bylo. Dokonce to byl zlatý hřeb přednášky – poškozování duší dětí mužským údem při sexu v těhotenství s odkazem na zvířata, kde březí samice již nepřipouští. Byl jsem velmi zaujat možností takového negativního vlivu, protože jsem se v té době zabýval faktory, poškozujícími duše děti. Zjistil jsem však pravý opak! Navíc stav těžkého karmického zatěžování Dr. Foučkové poškozováním duševní rovnováhy výčitkami svědomí matek či budoucích matek. Proto jsem na vlastních přednáškách ihned její tvrzení, mimochodem často dotazované, vyvracel a příslušnou kapitolu umístil i do knihy. Korektura jejího názoru mne těší tedy dvojnásob. V žádném případě tedy nejde o nepochopení či rivalitu, ale přímé ostří pravdy: buď a nebo.

Pokud se týká častých inkarnací kněží, mágů a kněžek minulosti u nás, viz Lazarev. Jejich role v předvádění skrytého potenciálu lidského ducha nemusí být závadná, ba rozšiřuje obzor, iniciuje rozvoj ducha. Nejsou obecně vedeni černou nitkou. Na způsobu interpretace těchto parapsychologických možností záleží. V důsledku jejich nadměrného sebevědomí dochází těžkým karmickým zátěžím. A Praha je neduchovními interpretacemi proslulá. Výrok známého šprýmaře, že na Václaváku není možno hodit kamenem, aby nebyl trenfen nějaký avatar, Parcifal, guru či zázračný léčitel (kromě skeptických majitelů pravdy) není až tak daleko od pravdy. Úhelným kamenem je směr jejich působení, a opět žádná rivalita, ale na ostří nože: buď k odpovědnosti k objektivnímu Bohu – Podstatě světa, nebo k „bohu v člověku“, který je sám sobě měřítkem, kterému je vše dovoleno. (Jak by se mohl Bůh mylit či chybovat?) Podle tohoto dělítká nechť si čtenář příslušně disponované, se kterými se dostane do styku, rozdělí sám! J. Staněk

Fejeton

O sportu trochu jinak. A. Červený

Se zájmem jsem si přečetl v deníku Rovnost (začátkem srpna) tento článek:

Boj proti dopingů na OH v Aténách pokročí do nové dimenze. Sportovci se v Aténách musejí připravit na to, že mohou být podrobeni testu, který odhalí, zda nezneužívají lidské růstové hormony (HGH). Předseda Světové antidopingové agentury WADA Dick Pound potvrdil, že metoda na zjišťování HGH je připravena. Testovat se v Řecku bude i na přítomnost do loňského roku neodhalitelného steroidu THG a prostředků na zlepšení oxyličování krve, jako je např. EPO.

Bravo, chtěli by se mi zatleskat, pokud bych ovšem nedokázal číst i „mezi řádky“. A co že je mezi nimi v tomto článku napsané?

Do OH v Řecku mohli všichni sportovci zcela beztestně používat lidské růstové hormony HGH, steroid THG a vůbec nikomu to nevadilo, protože „se to nezjišťovalo“ (jak dlouho?, rok, dva?) a tito „hříšníci“ byli tedy před antidopingovým zákonem vlastně „čistí“ a klidně mohli do světa vyhlášovat: „Já nic, já muzikant. To oni.“ Dále jsem se v tomto článku dočetl i to, že HGH i THG se mohou odteď klidně testovat, neboť jsou již objeveny úplně nové formy dopingů, které se budou opět testovat až za relativně dlouhou dobu.

Myslíte, že o této skutečnosti Světová antidopingová agentura neví? Omyl, pokud se dostanou dopingové novinky ke každému špičkovému sportovci, bylo by naivní si myslet, že se tyto informace nedostanou i tam, kde se proti nim bojuje. Ale proč lidé na těchto místech mlčí?, napadne každého z vás.

Odpověď je velmi jednoduchá. Dnes už sport není to, o čem snil pan Coubertin. Dnes je sport v první řadě obrovskou „výrobnou“ peňez a o sport jako takový, jde až ve druhé nebo třetí řadě, přičemž sportovci jsou jen „výrobními prostředky“ (i když často velmi dobře placenými). Bez dopingů by nebyly výkony ani rekordy a tedy ani tolik peněz. Myslím, že se nebudu moc mylit, když zde uvedu na první pohled zcela odvázně a absurdní tvrzení o tom, že lidé, kteří proti dopingů „bojují“, jsou z peněz z dopingů velmi dobře placeni a vůbec bych se nedivil, kdyby i ti nejvyšší antidopingoví představitelé byli do vývoje dopingů přímo zapojeni.

Vůbec nejsem v tomto směru skeptik, stačí mi, když si sem tam přečtu sportovní stránky novin. Tak se mohu dočíst, že několikanásobný olympijský vítěz a mistr světa v atletice Carl Lewis prohlásil, že v 80. letech celá skupina amerických vrcholových atletů brala dopingové prostředky a byli pod kontrolou samotné vlády, tedy to byl přímo „vládní program“ velmi podobný tomu bývalému východoněmeckému nebo sovětskému, který dnes každý odsuzuje. A všichni tito sportovci trhali rekordy a brali medaile jako na běžícím pásu.

Naprosto nechápu, proč na cyklistické Tour de France sem tam odchyty s velkým humbukem nějakého „hříšníka“, když každý, kdo jen trochu přičichl k vrcholové cyklistice, ví, že na slavné Tour nejede jeden jediný cyklista, který by „nebral“. Toto mi potvrdil po pátém pivu jeden z přímých účastníků Tour a dodal, že kdyby někdo odmítnul užívat to, co klubový lékař „předepíše“, má na hodinu výpověď! Je mi tak líto špičkového italského cyklisty Pantaniho, který nevydržel tlak a po jeho „odhalení“ se předávkovoval drogami. V jeho deníku pak vyšetřovatelé objevili napsáno: „Proč jenom já, když všichni?“

Vůbec mi není jasné, čím se tak provinil kanadský sprinter Ben Johnson, když mu kvůli dopingů zakázali doživotně závodit, když i Světová antidopingová agentura musela a musí vědět, že špičkoví sprinteři by bez jakýchkoliv podpůrných prostředků nebyli schopni podávat ty výkony, které podávají. A takto bych mohl pokračovat donekonečna.

Hříšníci, které antidopingová kontrola objeví, jsou dle mého názoru ti nešťastníci, kteří nemají dost peněz na nové druhy dopingů, nebo na kvalifikovaného lékaře, který by jim přesné dávky naordinoval. Výjimečně to mohou být i ti, kteří si chtějí nad doporučené dávky „příleptat“ a naivně si myslí, že se to „nepozná“, často to bývá i špatně načasovaný plán „užívání“. Někdy mohou být mezi odhalenými hříšníky i tzv. „obětmi beránců“, kteří se někomu něčím znelíbí a tito jej podle zcela mafiánských praktik odsoudí mimo hru.

Ať je situace jakákoliv, ať někomu tyto řádky připadají jako z oblasti sci-fi, rozhodně si nemyslím, že by v dnešním vrcholovém sportě závodil někdo, kdo je „čistý“ tak, jak si naivní člověk, který zná sport jen z televize, myslí. Jenže se tak naskýtá otázka: co to vlastně doping je? **Je doping cokoli, co zvyšuje sportovcovu výkonnost mimo jeho běžný trénink, nebo až to, co se dostane na seznam zakázaných látek?**

Je tedy doping i dlouhodobá příprava ve vysokohorském prostředí nebo používání přetlakového stanu, který toto prostředí simuluje? Není, ale klidně může být, protože „zvyšodňuje“ oproti ostatním ty, kteří na to mají. Jak se může rovnat evropský běžec s keňským, který celé roky trénuje ve vysokých nadmořských výškách? Jedině tak, že tam bude také trénovat, nebo užívat prostředky zlepšující oxyličování krve. Ale to už je doping. Absurdní, že?

Sportovci, kteří dnes používají něco, co na seznamu ještě není, jsou tedy paradoxně ještě „čistí“, ale ti sportovci, kteří kdysi dávno něco užívali, ale co nebylo v té době ještě „zakázané“, z dnešního pohledu již dupovali. Někdy se dokonce objevují i ty názory, že by se z této doby měly vrátit medaile (hlavně atleti a plavci). Dokonce někdo chtěl před několika lety anulovat světové rekordy z 80. let (ty, které se jen tak lehce nepřekonají), i když jejichž držitelé byli v té době vlastně úplně stejně „čistí“, stejně jako je dnes „čistá“ většina vrcholových sportovců! Kdyby se tento návrh odsouhlasil, všichni sportovci by vraceli po určité době medaile a všechny dosažené rekordy by se postupně anulovaly.

Osobně nejsem proti sportu jako takovému a jako bývalý sportovec vím jak sport bolí a jakou řeholí sport je. Velmi si vážím všech sportovců a to i těch „odhalených“. Stále zůstávám velkým sportovním fandou, přestože stále víc a víc prosakuje na povrch, že ten lepší nemusí vždy vyhrát a že spousta výsledků je již předem daná (např. fotbalové Euro v Portugalsku nebo jakékoliv jiné sporty, které řídí a ovlivňují rozhodčí). Vůbec mi nevadí vědomí, že všichni „něco“ berou. Spíše mě rozčiluje falešný humbuk kolem dopingů, který vyvolávají ti, co se na jeho vývoji sami aktivně podílejí a veřejnosti se předkládá úplně jiná pravda ze zákulisí sportu, než je ta skutečná.

Myslím, si že vývoj jde ve všech oblastech našeho života dopředu, tedy i ve vědě, zdravotnictví, potažmo tedy i ve sportu, a zakazovat „doping“ mi připadá podobné, jako kdyby chtěl někdo prosadit, aby se závodilo ve stejných autech jako na začátku minulého století nebo aby atleti běhali ve stejných teniskách jako kdysi. Zkuste se nad tímto zamyslet i vy a nenechte se ovlivnit negativním působením sdělovacích prostředků, že jde o zdraví poškozující látky. Dnes to již dávno není pravda. A pokud by mě chtěl někdo přesvědčit o tom, že doping poškozuje, odpověděl bych mu, že můj názor se i tak nezmění, protože v tomto případě bych volil mezi dvěma zly a zvolil bych to menší – mafiánské praktiky a korupce, které „zákaz“ dopingů provádějí, mi připadají mnohem obudnější než doping samotný.

Na závěr jedna perlička: český bronzový výškař Bába z OH v Řecku do novin hrdě prohlásil, že neuměl strach, že by se neuměl, protože po celou dobu na něj „působil“ jakýsi slovenský léčitel. Někteří se tomuto zasmějí, já ne – podle mě je to úplně stejný doping jako cokoli jiného a až se bude o neviditelných silách „bioenergií“ vědět více, možná i toto se jednou dostane na seznam zakázaných látek. Bude pak Bába vracet medaile?

Ještě jednou Missiva (ad Občasník č.2, 3)

V minulém čísle Občasníku jsem projevil určitou rozladěnost nad tím, že naprosto nikdo nezareagoval na naši nabídku ohledně ekologicky čistých a nezávadných pracích a čistících prostředků. Na tuto „výzvu“ se řada z vás „probudila“ a tak zde můžeme otisknout i některé vaše názory.

• Odezva na článek týkající se pracích a čistících prostředků fy Missiva:

Tyto prostředky používám již asi jeden rok, musím se však přiznat, že ani mě samotnou nebylo lehké přesvědčit. Hlavním důvodem byla má nedůvěra ke všemu co se nabízí, nevěřila jsem přesto, že výrobky jsou označeny značkou „ekologicky šetrný výrobek“. Potom jsem si ale řekla, že se nemohu stále vmlouvat na to, že nevěřím výrobcům, ale že někde začít musím.

Vyzkoušela jsem a používám většinu nabízených čistících prostředků a prací program „Permon“. Po roční zkušenosti je mohu vřele doporučit, jsou nejen šetrné k přírodě, ale velmi účinné. Prostředek na nádobí „Celestýna“ je navíc také šetrný k pokožce na rukou. Prací program je neúčinnější při nízkých teplotách, takže peru vše, včetně bílého prádla při 40C. Bílé prádlo je opravdu zářivě bílé a na omak měkké. Navíc se v pračce neusazuje vodní kámen přesto, že je u nás velmi tvrdá voda. Další výhodou je, že prací prostředky si jeden den objednáte telefonem a druhý den je máte poštou doma. Navíc můžete vrátit výrobci obratem prázdňé použité obaly k recyklaci!

Prostředky užívá moje rodina, mám slevu a nikdo mě nenutí k vytvoření prodejní sítě. Nemám povahu na přesvědčování a tak alespoň mám dárek pro návštěvy k vyzkoušení.

Radím vám, zamyslete se i vy a poslechněte svůj vnitřní hlas, příroda si to určitě zaslouží. Je stvořena Bohem a my všichni jsme ji už hodně dlužní.

O značce „Ekologicky šetrné výrobky“ hovořili letos na jaře v rozhlasě ČR 1 a v TV ČTI. V současné době jsou v ČR jen tři výrobci, kteří mohou označovat své výrobky touto značkou. Nahlédněte i vy na stránky www.missiva.cz. Eva F, Brno

• Vážené Agape, udělalo by mi velkou radost, kdyby se v Občasníku objevilo kromě tématu pracích a čistících prostředků ještě téma kosmetiky. Ta přece také souvisí se životním stylem a ochranou vod. Vřele bych chtěla doporučit firmy na přírodní kosmetiku (které své výrobky právem nazývají přírodními) – především www.hadek.cz, tu mám prozkoušenou nejdéle, dále www.nobilis.cz a www.weleda.cz. Doma nemáme z kosmetiky nic z drogerie, od těchto firem je k dostání od vlasového mycího oleje (jako alternativa šamponu), přes sprchovací olej, opalovací prostředky, pasty nebo oleje na zuby, krémy atd.. až po deodorant. Tyto výrobky jsou svým obsahem přírodních složek balzámem na tělo, obsahem éterických čistých olejů balzámem i na duši a svou účinností předčí chemii!

Možná by také někomu z Vašich čtenářů pomohlo podívat se na internetové stránky www.countrylife.cz do sekce čistící a prací prostředky ECOVER nebo přímo na www.ecover.be. Nabízejí i prostředky do domácí myčky nádobí, což třeba Missiva vůbec nemá. U firmy Ecover mne ale zarazilo, že kromě tekutých pracích prostředků nabízí i prášky (takže zeolity). Ale z tekutých a jiných prostředků se u nich dá vybrat (mají dokonce i na vlnu a hedvábi), na internetu uvádějí složení svých pracích a čistících prostředků, což Missiva nedělá a která má složení vypsáno asi až na obalu. Já osobně na praní zatím používám běžně dostupný Woolite, to je tekutý prostředek, takže předpokládám, že neobsahuje ani fosfáty ani zeolity, a na ruční praní obyčejné mýdlo Palma kokos (slovenská firma Palma www.palma.sk nabízí mýdlo v různé podobě na praní).

Myslím, že není třeba propagovat jen Missivu, její výrobky jsou špatně dostupné. V drogeriích mají velký počet bezzeolitových a bezfosfátových tekutých prostředků na praní, četla jsem výsledky testování pracích prostředků a Permon byl jen jedním z mnoha. Ale myslím, že je lepší podporovat výrobce, který dodává výhradně ekologicky šetrné výrobky, takže do budoucna o missiváckém Permonu také uvažují. Co se týče missivácké kosmetiky, tak je možná ekologicky a dermatálně šetrná, ovšem třeba firmy Hadek, Nobilis, Weleda – mají výrobky nikoli vyrobené z chemických (a ropných – např. parafin) komponent šetrných k přírodě a pokožce, ale dá se říci složené výhradně z přírodních surovin (základem jsou zastudena lisované oleje), takže o šetrnosti není třeba hovořit – je samozřejmá. Z běžně dostupných čistících do domácnosti se mi zatím osvědčila značka Frosch www.frosch.de, uvádí na obalu, že odbouratelnost výrobků je 98%.

Velký problém mám s hledáním prostředků do myčky. Missiva nabízí jen do průmyslové myčky, tak jsem z dostupných u nás našla pouze jediný Ecover, který nabízí údajně šetrné tablety a oplachovač do domácí myčky. Je to problém, myčka sice šetří množství vody, ale používá agresivní čističe. Petra H., Hradec Králové

Takže vážení přátelé, tímto končím debatu o ekologicky nezávadných pracích a čistících prostředcích. Věřím, že každý z vás, který chce něco pro sebe i naši planetu v tomto směru udělat, zde mohl načerpat spoustu užitečných informací. Záleží již jen na vás, jak se k nim postavíte. A. Červený

- Jako reakci na knihu „Láska muže a ženy“ jsme dostali i následující krásnou báseň:

Řekni, jaký byl první pohled do očí tvého dítěte?

Byl plný hledání, maminko – kde jsi? proč nemám klid? něco mi chybí...

Co bude? Nenecháš mne tu samotného?

Tolik mi bylo líto...

Tu najednou octl se přede mnou medailon malý!

Já si ho vzala a k srdci přiložila.

Mé dítě uvnitř – štěstím poskočilo.

Radostí jsem pro slzy nemohla usnout do noci – jaká to síla v medailonu skryta byla?

Co vnímá z něj má ruka?

Ruka – ta teplo, ale srdce – cit horoucí!

Kde tolik lásky a něhy nasbíralo se v tom malém obrázku?

Jak moje dítě umělo čísti z něj?! ...tolik se uklidnilo...

A povídej, jaké mělo oči, když se narodilo?

Oči? To byla tůň bezedná, plná samozřejmého klidu,

to byla láska oddaná, o které nebylo vidu!

A kolik moudrosti v tom prvním pohledu!

To byla výzva – pojd', za ruku mne veď... a povedu já tebe,

jsi pro mne celý svět, jsem šťastná, opravdu!

Jsem tvojí dcerou, ty ukážeš mi svět

a já ti za to na oplátku – budu vyprávět.

A povídej, o čem ti dcera vypráví?

Nu – o všem, už od té první chvíle, kdy spatřila mne, hned!

Vypráví o lásce, o lidském citu, o jarních studánkách v měsíčním svitu,

o dubu, který kořeny má pevně,

o malém ptáčku, co na ruku ti sedne.

O jakém ptáčku?

Nenech ho uletět! Nedovol, aby život tvůj prošel ti mezi prsty.

Bez lásky uteče jako voda kalná.

A s láskou?

Přesvědč se sama!

Zkus to ...vidíš ten medailon malý? ...

Otevření duchovního oka:

• Z dopisu: Vážené AGAPE, vážený pane Staňku, dovoluji si Vám napsat jen z titulu, že jsem také „hledající“ Pravdy, jako Vy. Nebo mám alespoň z toho, co jsem od Vás přečetla, takový pocit. Tím se s Váma nechci srovnávat. Vycházím při tomto pojmenování jen z toho, že vnímám tady na Zemi jen dvě skupiny lidských bytostí (samozřejmě připouštím, že se to může díky prohlubování poznání měnit): Ti co „poznali Pravdu“ a Ti co „Pravdu hledají“. Vzhledem k tomu, že Pravda je buď poznána (tzn. 100% zažitá) – to jsou ti, co poznali Pravdu, nebo odhalována (bez ohledu na stupeň či procenta odhalení) – to jsou ti, co Ji hledají a až do doby než Ji plně poznají, jsou stále většími, či menšími otroky Ega – Satana. Začínám takto trochu oklikou, protože bych nerada, aby došlo k nepochopení pojmů, které jsem použila, či toho, co bych ráda dále napsala. Prostě jsem jen hledající, který by Vám rád napsal svůj názor na jednu problematiku, na kterou jsem několikrát narazila v knížce „**Otevření duchovního oka**“:

V první části knížky píšete o toleranci k jiným náboženstvím či směrům, k neposuzování či nehodnocení druhých jako o znacích pravých následovatelů Krista. S čím plně souhlasím a také se to, pokud je mi umožněno včas odhalit léčky Ega, snažím dělat či žít. Ale také dělám chyby spoustu chyb. V této souvislosti mne však v dalších pasážích zarazilo, když na několika místech kritizujete, srovnáváte či snižujete úroveň jiných směrů či cest. Vždyť stejně tak může být dobrý či špatný křesťan, jako dobrý či špatný muslim, jogín či Žid. A přitom když někdo skutečně a pravdivě následuje „CESTU“, Krista či prostě „JEHO“ (všechno jsou to jen pojmy, pro TO jediné nepojmenovatelné, to co nám Kristus svou láskou a obětí názorně ukázal, ale také TO, co tu zároveň kolem nás odjakživa bylo a je), tak věřím, že každý upřímný hledající „CÍL“ najde, protože ON se nekouká na směr, ale na upřímnost a míru lásky k němu (teda alespoň dle mého vnitřního pocitu). Taky se dá připustit, že to, jak posuzujete „CESTU“ jogínů, může pramenit z neznalosti (do hloubky) této „CESTY“. Píšete o ní jako dobré na začátku, protože do určitého stupně je „pěstování“ Ega nápomocné (když to zjednoduším). Vidíte to, a já naopak vnímám smysl „CESTY“ jogínů v absolutním oproštění od Ega a v konečném důsledku v sjednocení s NÍM, s BOHEM, s Kristem, (nezáleží na tom, jak se to pojmenuje) – prostě v žití života Krista. Protože ŽIVOT KRISTA je PRINCIP DOBRA = PRAVDY, ale tento princip prostě JE, a nemusí se nazývat PRINCIP KRISTA. Nemusí být nijak pojmenován a proto může být stejně tak zažíván a naplňován jogínem, muslimem či kýmkoliv. Vím, že kdybychom nic nepojmenovávali, nemohli bychom nic napsat či sdělit a zůstalo by „jen“ při osobním vyznačování a já jsem naopak moc vděčná za tuto inspirativní knihu. Chci jen nějak jemně vysvětlit, že je škoda, že jste tam tato „hodnocení“ vložili, protože z mého pohledu není důležitá „CESTA“ jako taková (stejně v konečném důsledku je každá „CESTA“ naprosto individuální), ale míra hloubky, upřímnosti a lásky.

Snad se mi ta myšlenka, kterou jsem chtěla vyjádřit, povedla alespoň trochu vysvětlit. Nejsem mistr slova a jen málokdy na něco takto reaguji. Spíš si vybírám jen ty věci, které cítím jako inspirativní, které ve mně rezonují. Ty, co nerezonují, tak odsouvám (možná přijde čas, kdy budu schopna pochopit i ty). Nicméně v tomto případě jsem měla několikrát vnitřní popud, to napsat. Děkuji za pochopení...

Vážená paní, děkuji za upřímný dopis, ve kterém mně udělalo největší radost Vaše zjištění, že nejsem nalezištěl pravdy, protože to všude zdůrazňuji, včetně faktu, že to každý musí učinit sám. Pravdu zřejmě nelze dosáhnout v těle a už vůbec ne prostřednictvím knihy (ani mojí) nebo spolku věřících.

Dále si již dovoluji s Vámi nesouhlasit. A to v tom, že se lidé dělí na skupinu hledajících a těch, kteří „Pravdu poznali“. (Také realizovaní, pomazaní atd.) Podle mne **se dělí lidé na ty, kteří Pravdu hledají, (synové a dcery Světa) a ti, kteří nehledají!** (Stoupenci ideje: hlavě když nám chutná a po nás potopa.)

A nyní k hlavní myšlence dopisu, k cestě do věčnosti prostřednictvím různých náboženství. Měl jsem dojem, že jsem v knize „Otevření duchovního oka“ dostatečně zdůraznil, že všechna jsou částečně pravdivá a částečně zkreslená, včetně těch, která se prohlašují za samospasitelná. Řídím se svým zážitkem, který ovšem neprohlašuji za pravdu, pouze dávám k úvaze těm, které to zajímá. Byl takovýto: Nacházel jsem se v „trubicí“, z níž byly dva východy. Tušil jsem, že jeden je na tento a druhý na onen svět. Velice jsem toužil po tom, vědět co se děje za východem na onen svět. A já jsem pak v mžiku zahlédl toto: Jakmile duše zemřelých (při smrti) vystoupí na onom světě z trubice, rozdělí se na dvě zásadní skupiny. Jedna je obklopena dušemi svých zemřelých příbuzných, (možná i oběťmi) a odvedena do „jakési šedé zóny“, po jejímž jakémisi přežití se duše vrací k reinkarnaci. (Prožívá zpětně svůj život.) Druhá skupina uvolněných duší spatří zlaté světlo, z něhož vystoupí bytost, kterou jsem já poznal jako kosmický princip Krista, jenž byl kdysi spojen s Ježíšem. Tato bytost se vyzářováním dotkne duše zemřelého a tím mu předá nedeformované poznání zákonů věčnosti, které je pak povinen důsledně uplatňovat při průchodu „šedou zónou“ (záhrobím). V té prožívá svůj minulý život vteřinu po vteřině a tentokrát je povinen reagovat vždy správně, nikoliv jako v životě. Je samozřejmé, že děj náhradního života se začne odvíjet zcela jinak, než se odvíjel na zemi. Satanovi poskoci totiž na něj zaútočí zběsile, budou každého štítat až k úplnému zoufalství a k smrti. Vládcé této dimenze použije vše včetně matení a hrozeb, aby odtrhnul duši zemřelého od dodržení zásad, které mu vtiskl syn Světa. Neobstojí-li, vrátí se také k reinkarnaci. Ale vydrží-li, viděl jsem otevření zlaté zářící dimenze, kde také byli duchové, kteří jej radostně vítali. Tam již nebyly barvy, pouze zlatožlutá. Nebyly tam jména ani hodnosti. Měl jsem dojem, že to je již věčnost, království nebeské, o kterém mluví Ježíš. Vede tam tedy cesta jedině přes odžitý kříž každého osobně. Kdo Bohu vše dá, vše dostane. Omlouvám se, ale zatím jsem neviděl „cestu do nebe“ ani přes „allahoviny“ pravověrných, ani přes daršany Sai Báby nebo Kalkiho. (Ale nevylučuji to.)

A nyní odděleně moje domněnky: myslím, že tlak matení a hrozeb nevydrží nikdo, komu nebylo obtiskem předáno nedeformované poznání. Odpovídá to evangelickému: „Nikdo nepřichází k Otci nežli skrze mne!“ Také: „Kdo se přihlásí ke mně na tomto světě, k tomu se přihlásím já před Bohem.“ Také: „Kdo věří ve mne, k tomu se přihlásím v den poslední.“ (Myšleno v jeho den poslední, v den smrti těla.) Jasně je to řečeno pouze v evangeliích. Proto jsem toho Syna Světa považoval za Krista. Naprosto Vám nebráním v tom, myslet si, že se jednalo o Budhu, Mohameda či Velkého Jogína. Opravdu jsem jeho jméno neslyšel. Nemůžete však chtít ode mne, abych to říkal, co si nemyslím.

Znovu opakují, že neříkám Pravdu, ale jen své zážitky a názory, které nemusí být správné. Ale jsem povinen je říkat podle svého vjemu. A také si upřímně myslím, že cesta ke Kristu může vést i přes výše jmenované, jak v této nebo další inkarnaci. Také si myslím, že klíčem je víra v Boha. Kdo skutečně věří, má jistotu, že On zařídí, aby našel cestu k Němu. To považuji za jistotu! Z těchto zásad odvozuji tu Vámi výše zmiňovanou toleranci – je skutečná. Bůh žádá víru a námahu! Tedy podle mne. Cesty pak jsou různé až k okamžiku přestupu hranice dočasnosti a věčnosti, kterou z Jeho vůle střeží satan jako „řvoucí lev“, aby nepřekročil neproověřený. J. Staněk

• Z dopisu: *...Mám v rukou vaši knihu „Otevření duchovního oka“... Oceňuji pečlivost a promyšlenost a i mnohé odborné znalosti v knize uvedené. Je tam mnoho užitečného a k zamyšlení hodného. Zřejmě máme každý své individuální a osobní pocity, ale váš 29. vhlad „bible“ se mně zdá dosti nádsazený a to i přes kresby dokazující „pravdivost“ psaného. Píšete správně, že jde o dílo čistě lidské, ale inspirované Duchem svatým. Co je to dle vás Duch svatý? Že např. chápete nebo prohlédáte esotericky kontext bible či jiných spisů? Nebo dějů?*

Myslím si, že duchovní vedení ještě není ani zdaleka Duch svatý (= božská spravedlnost, spravující království nebeské). Promiňte, ale myslím si, že je to tak trochu snižování božského a vy jste přece zbožní lidé. Myslím si, že apoštolé Ježíše sepsali své vzpomínky z čistě lidských pohmutek a jistě s nemalým duchovním vedením či soustředěním. Nehledě na to, že evangelia jsou sepsána dlouho po smrti Krista. Myslím si také, že svým náboženským a sympatizujícím zaujetím tak trochu stíráte vysoké kvality a čistotu spisů od Abdrushina. Nevím, zda je to vašimi negativními zkušenostmi se stoupenci Hnutí grálu, či něčím jiným, ale ten pocit mám od prvních vašich knih, i když používáte výrazy, pocházející z těchto spisů.

...Zdá se mi také, že Abdrushinova osobnost a dílo je stále zahaleno závojem tajemna a neprůhledna, což je škoda...

...Bible má text, což jsou příměry, obrazy a děje, dále kontext, což jsou skrytá poučení o duchovních zákonech, tj. o vůli boží a ko- nečně popis rituálů, které buď podněcují otevření vnitřního zraku, nebo zabraňují jeho oslepení způsobem životasprávy.

Bible má však i jiné vlastnosti: Všechny texty kmitají numeralogicky v sedmičce a dalších „zajímavých“ číslech, což je základem „magického“ nakmitávání určitých vibrací duše. Totéž se týká zvukových kombinací při čtení v hebrejštině, odtud moudrost (otevřenost oka) rabínů, meditujících ve vytržení. Tyto její vlastnosti jsou podstatou jejího působení na lidi, jež spočívá v otevírání vnitřního vidění boží vůle, tj. Ducha svatého, v dějích kolem čtoucích. Psali je tudíž lidé ve stavu otevření vůči Duchu, jsou tudíž Duchem inspirované. Duchovní vedení ještě zaručené není Duch svatý, v tom s vámi souhlasím. Na rozdíl od vás si ale nemyslím, že tento výklad je snižování božského.

To, že evangelia byla napsána dlouho po Ježíšově smrti považují naopak za jejich přednost z duchovního hlediska, neboť umožňují pi- sateli výrazněji vidět podstatné a věčné v dějích, i když se zapomenou detaily a jednotlivci. Zde funguje zákon: Co je od Boha, přetrvává, i kdyby bylo jakkoliv potíráno. Co je lidský výtvar, umírá s původcem nebo krátce po něm.

Dále namítáte, že stírám vysoké kvality a čistotu Abdrushinova díla. To mi ale dáváte schopnosti! Jak je výše uvedeno, co je z Ducha, nemůže být potřeno, a co je z člověka, stejně upadne do zapomnění. Nechte spisy tisíciletím a ony si s nimi poradí.

důvodu vrátit zpět. Sem tam kolem mě projel někdo na motorce, sem tam na mě nanesl další vrstvičku prachu mýjející nákladřák. Párkrát jsem minul houf dětí, jedoucí na kolech do školy a stejně jako ve Vietnamu jsem jim musel tisíckrát odpovědět „hello“.

Příroda nebyla těsně za hranicemi nic moc, neboť cesta vedla pouze mezi rýžovými poli a ty už jsem měl okoukaný z Vietnamu. Občas rostly podél silnice kokosová palmy, ale to bylo asi tak všechno. Vesnice už byly zajímavější. V hustém porostu banánovníků a palm se krčilo vždy několik desítek chatrčí, z nichž naprostá většina byla ze dřeva nebo jen z rákosu. Elektrický proud sem ještě není zaveden a pro vodu se chodí k obecní studni. Pochybují, že tady mají něco jako kanalizaci. Všude se volně pohybovala domácí zvířata jako krávy, prasata, kozy a psi. Psi byli stejně jako ve Vietnamu naprosto neútoční a o mě nejevili žádný zájem. I v té nejzapadlejší vesničce však byl minimálně jeden stánek, kde se prodávala balená voda a spousta ovoce. Jestliže jsem byl v minulých dnech centrem pozornosti, bylo to nic oproti tomu, co jsem zažíval zde: Nejprve mě vždy zaregistrovaly malé děti a na jejich křik a volání se seběhla téměř celá vesnice. Všichni nechali ihned veškeré práce a běželi se na mě podívat. Kambodžané jsou mnohem tmavší než Vietnamci a také o poznání nuz- něji a špinavěji oblečení. Většina žen a ojedinele i muži mají na hlavě smotaný veliký kus nepřilíh čistě látky. Ale jak jsem později zjis- til, Kambodžané jsou nejpříjemnější, nejčestnější a nejmilejší lidé, které jsem kdy na svých cestách poznal. Zde naprosto neexistuje, aby si prodávající řekl vyšší cenu, než je ta reálná a tak bezpečně jako zde, jsem se už dlouho nikde necítil. Veškeré ceny jsou zde velmi nízké a kdyby člověk nemusel platit za ubytování (tři, max. pět dolarů), ani by málem nepoznal, že mu z peněženky ubývají nějaké peníze.

Hlavní město Phnum Penh je krásné a výstavní město a musel bych dlouho pátrat v paměti, abych si vzpomněl na jiné velkoměsto, které by mě svým vzhledem a atmosférou nadchlo jako toto. Všechny historické památky, chrámy a pagody jsou pečlivě udržovány a na rozdíl od jiných kambodžských měst zde nenajdete po zemi žádné odpadky.

Po Kambodži jsem najel asi 700 km úchvatnou, skoro tropickou krajinou, mezi velmi příjemnými lidmi a zpětně mě pak velmi mrzelo, že jsem si zde pobyt alespoň o týden neprodloužil. I když asfaltových silnic je zde jako šafránu a teplota přes den přesahuje 40°C, cyk- loturistika po této zemi je naprosto nevšedním a okouzlujícím zážitkem, který mohu všem jen doporučit. Kdo má jen trochu rád dobro- družství, adrenalin a cizokrajně země, jeďte do Kambodže! Opravdu nebudete litovat.

Laos: Laos se mi oproti předcházejícím zemím zdál jako naprosto jednotvárná krajina. Kdybych zde strávil jedno jediné odpoledne, uviděl bych vše, co jsem pak viděl za týden celého pobytu. Zajímavější krajina je prý až na severu, ale tam jsem se skrz nedostatek času nedostal. Takhle jsem projížděl po krásné asfaltce mírně zvlněnou rovinou, kde kolem dokola rostly ně- jaké stromy a keře, mezi nimiž se krčily nejnuznější chaloupky, jaké jsem kdy viděl. Myslím, že kdybych se sem dostal nějakým strojem času o tři sta let zpátky, kromě té silnice bych uviděl úplně stejný obrázek. Ceny jsou zde opět velmi nízké, ale moc se toho zde koupit nedá. Celý týden jsem byl jen na banánech, melounech, ananasech a nudlové polévce. Být tady o chvíli déle, zhubnu asi tak, že by mě po návratu nikdo nepoznal. Laosané jsou zdvořilí, ale děsně nechápaví a kolikrát jsem si říkal, že i blb by musel pochopit to, co jsem se jim gesty snažil „říci“.

Tím, že není Laos tak zalidněný, dají se zde v pohodě najít „místečka“ k přenocování ve volné přírodě. Jednu noc se mi ale podlázkou stanu dovnitř prokousalo tisíce malinkatých, agresivních mravenců, kteří mi nejenže nedovolili téměř usnout, ale v podstatě mi zničili i stan. Od této chvíle jsem raději vyhledával nocleh v některé z opuštěných chatrčí, nebo jsem si prostě zaplatil pár dolarů za jednoduché, ale celkem slušné ubytování.

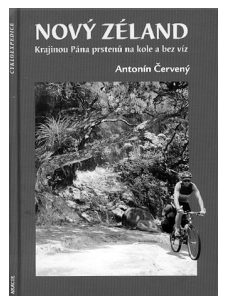
Po šesti dnech a 650 ujetých kilometrech jsem byl docela rád, že se opět vracím do Vietnamu. Možná k tomu přispěl i fakt, že jsem zde poslední čtyři dny trpěl nepříjemným průjemem, který mě jako zázrakem přešel hned na vietnamských hranicích. A jak jsem později pot- kal pár cykloturistů, kteří Laos také projeli, všichni měli na tuto zemi stejný názor a všichni trpěli stejnými potížemi jako já.

Opět Vietnam: Ve Vietnamu jsem strávil dalších 15 dní pobytu a najel spousty zajímavých kilometrů. Zážitků bylo tolik, že by na ně nestačilo i několik stran Občasníku. I když je Vietnam je nádherná země, která rozhodně stojí za to vidět, po všech zkušenostech, které jsem zde prožil, bych ji k individuální turistice moc nedoporučoval. Tolik nebezpečných situací jako zde jsem nikde ve světě nezažil a navíc abych se několikrát bál i o svůj vlastní život, se mi ještě nikdy nestalo.

O to zajímavější by mohla být pro vás **knih** „Indočinou na kole“ (asi 175 str., spousta barevných fotografií), kterou jsem o celém pu- tování sepsal a která vychází právě v těchto dnech. Bohužel z finančních důvodů ji nevydáváme my, ale nakladatelství Akácie, která se knihami o cestování zabývá. Slovo bohužel uvádím z toho důvodu, že plánovaná prodejní cena knihy je 299 Kč a já ji mohu prodat max. za cenu 230 Kč, což je v podstatě cena, kterou sám za knihu musím zaplatit.

Ale i tak vám knihu vřele doporučuji, neboť takto si uděláte naprosto přesný pohled na to, jak to v daných zemích chodí a vy- padá, stejně tak jako si můžete bez námahy a jediného slápnutí do pedálu prožít tuto nesmírně zajímavou a dobrodružnou cestu se mnou. V neposlední řadě však koupí knihy částečně přispějete na Český klub cestovatelů (nakladatelství Akácie je jeho součástí), které má obrovské zásluhy na tomto poli a jen finanční problémy jeho další aktivity brzdí. Pokud máte internet, prohlédněte si i jeho stránky www.ckc.cz. Knihu si můžete již teď u nás objednat.

Vzhledem ke stále neklesajícímu zájmu vydalo letos v létě nakladatelství Akácie znovu i knihu „Nový Zéland – krajina nevšedních zážitků očima českého cyklisty“, kterou jsem napsal v r. 1999 a která ještě ten rok vyšla u nás v Agape. Pokud se tehdy na někoho tato kniha nedostala, nebo by ji chtěl dodatečně získat, lze ji také kou- pit přes nás, i když by měla být běžně v obchodech. Prodejní cena je 249 Kč (nižší než předchozí je z toho dů- vodu, že jsem se vzdal autorského honoráře ve prospěch Českého klubu cestovatelů), u nás ji můžete koupit za 199 Kč, což je opět cena, za kterou ji sami koupíme. Tentokrát se kniha jmenuje „**Nový Zéland – krajinou Pána prstenů a bez víz**“, text však zůstal nezměněn, kniha jen pouze vypadá graficky odlišně.

Cestování

Indočínou na kole – Antonín Červený

Jižní Vietnam, delta Mekongu: Ho Chi Minh City neboli Saigon je velkoměsto se vším všudy a jediné, co člověka po příletu překvapí, je neskutečně množství motorek, skútrů a mopedů na ulicích. Jezdí jich zde bez přehánění tisíce a všichni nepřetržitě troubí. Provoz je plynulý, přestože téměř nikdo nedodržuje dopravní předpisy a to, že by někdo zastavil na červenou, je možná jen sen nějakého naivního policisty.

Je 29. 11. 2003, osm hodin ráno a teplota se již vyšplhala na 28°C. Konečně nasedám na kolo a vychutnávám slastný pocit cykloturisty. Zpočátku mi ani nevádí, že jedu v nekonečném a hustém pelotonu smrdících skútrů. Asi po třiceti kilometrech jízdy tento mumraj utichá a já se konečně dostávám mimo město. I když i zde je domů a chatrčí stále dost, přibývají malá políčka, většinou rýžová a také stromy, z nichž většinu jsem identifikoval jako banánovníky a kokosové palmy. V každém domku se něco prodává nebo vaří. Na jedné straně je velká zalidněnost vynikající, protože se člověk může neustále dopovat levným ovocem, na druhé straně se během jízdy nedá nikam „odskočit“ a o tom, že by se v této části Vietnamu dalo spát jen tak pod širákem, naprosto nepřichází v úvahu.

Člověk, který není moc zvyklý na exotické země, bude asi zaskočen nebyvale vysokou pozorností, kterou jeho přítomnost vyvolává. To, že na vás při jízdě neustále všichni vyvolávají „hello“ (a chtějí odpověď!), se dá zpočátku ještě přežít. Avšak fakt, že v okamžiku, kdy kdekoliv zastavíte, je u vás ihned hlouček lidí, kteří vás i kolo různě ochytávají, nepokrytě se smějí nad vašim vzhledem (zvláště evropský typ nosu je mimořádně rozveseluje), je po pár dnech velmi únavné. K tomu všemu se musí přidat skutečnost, že naprosto nikdo zde nehovoří žádným cizím jazykem, takže jakákoliv domluva je často velmi komická. Vietnamci jsou velmi zdvořilí a stále usměvaví lidé a člověk jim snad i musí odpustit, že mu při placení vždy řeknou vyšší cenu než je ta skutečná. Jestli totiž zaplatíte za několikakilový trs banánů tři nebo pět korun, je totiž v podstatě úplně jedno. I všechny ostatní druhy exotického ovoce jsou korunovou záležitostí a velmi dobrý oběd se dá v „pouliční vyvařovně“ pořídit od 15 Kč. Co se týká jídla je Vietnam pro českého turistu opravdu zaslíbenou zemí. Pít je již o trochu dražší, ale to jsem vyřešil tak, že jsem celé dny pil šťávu z čerstvých kokosových ořechů, která byla nejen chuťově úžasná, ale bylo jí v jednom kokosu dost a cena téměř zanedbatelná.

Jižní Vietnam je absolutní rovina, cyklista se zde na celkem kvalitních asfaltových silnicích vůbec nenaděje a kromě pár skútrů a cyklistů zde nepanuje žádný provoz. Jen to vedro je úmorné. Přestože i zde panuje v toto období jakoby „zima“, tato se pozná jen podle toho, že se stmívat začíná již po páté hodině odpolední. Jízda po této části Vietnamu je i přes jeho vysokou zalidněnost zcela mimořádným zážitkem. Jelikož jsem se blížil k řece Mekong, resp. k její deltě, každou chvíli jsem se přejížděl nějaký její přítok. Jak byla tato řeka jen trochu širší, všude podél obou břehů, kam až oko dohlédlo, stály ve vodě natěsno vedle sebe rybářské domky na kůlech a na vodě panoval čilý ruch. Pokaždé jsem zůstal na mostě několik minut zcela fascinovaně stát a hleděl na hemžení pode mnou. Téměř bez výjimky stálo u každé řeky tržiště. Vietnamské tržiště je vždy shluk spousty stánků a krámků na co nejmenším prostoru a zde se dá koupit téměř vše, na co si člověk vzpomene.

Městečko Cay Mit mělo ležet podle mapy těsně u kambodžských hranic. Jenže Cay Mit byla spíše jen vesnice a pár lidí, kterých jsem se zeptal na Kambodžu, se na mě dívalo jako bych spadnul z Marsu. Přitom jsem na sto procent věděl, že vietnamsky se Kambodža řekne Kambodia. Úplně jsem znejistěl, ale přesto jsem pokračoval dál. Asfaltový povrch silnice se změnil na hliněný, zděné domky se změnilly na nuzné dřevěné a já jel stále dál. V místě, které z dálky vypadalo, že zde cesta opravdu již končí, jsem narazil na několik mladíků na motorkách. „Tak ti to tady budou znát“, pomyslel jsem si při pohledu na jejich motorky. A znovu stejný obrázek – kluci na mě koukali jako z jara a slovo „Kambodia“ jakoby slyšeli poprvé v životě. „To přece není možné! Ta hranice tady musí někde být! Jak je možné, že místní netuší, že kousek odtud existuje jiný stát než Vietnam?!“ řvalo moje nitro zoufale. Jeden z kluků pak nejistě kývnul rukou směrem tam, kam zahýbala úzká, prašná cestička, ale spíše jsem měl pocit, že mě chtěl utěšit nebo se mě zbavit.

Šinul jsem si to tedy tou nezapadlejší vietnamskou vesnicí, jakou si kdo jen dokáže představit. Lidé ze mě byli tak překvapeni, že ani nevolali obvyklé „hello“ a já měl co dělat, abych se vyhnul všem těm krávám a prasatům, které blokovali beztak úzkou silničku. Stokrát jsem si říkal, že se musím otočit a jet zpět, ale vždy jsem si uvědomil, že zpátky stejně moc odboček nebylo a vzhledem k postupující tmě bych do Cay Mit za světla zpět nedorazil. Musel jsem to risknout a pokračovat dál, i když několikrát mi silně zatrnulo, když jsem si myslel, že cesta končí. Ne, silnička se jen proplétala mezi chajdami a jen z dálky to vypadalo na slepou ulici. Celých deset kilometrů jízdy jsem měl nervy napjaté k prasknutí – bez přehánění mohu říci, že to byl zážitek jen pro silné povahy.

Kambodža: Vietnamská, relativně dobrá asfaltka přešla hned za závorou na prašnou a zcela rozbitou šotolinu, která mi již po pár kilometrech jízdy pěkně rozmasírovala pozadí. Jakmile kolem mě projel první nákladák, byl jsem celý od prachu. Kombinace výmolů, kamení a hlubokého prachu byla vražedná. Drkocal jsem se rychlostí 8–10 km/hod a chvílemi si říkal, že by snad bývalo lepší, kdyby mě na cestnici z nějakého

Máte pravdu, že jednotlivé poznatky vyhodnocuji také z výsledků, které mají jejich stoupenci. (Po ovoci se pozná duch.) Ateismus po ateistech, křesťanství po křesťanech, Poselství grálu po grálistech. Kde je účinek špatný, je špatné pojetí nebo rozumění. Přiznám se, že totéž dělám i z důsledků svých knih.

Doufám, že „zahalení“ osobnosti Abdrushina a jeho díla nepřičítáte mně. Proč si nepoložíte otázku: Proč je tomu tak?

Ti „popletení a zapomnětliví“ apoštolové v tisících položili bez váhání život pro Ježíše, Abdrushinovi „apoštolové“, nositelé diamantových a zlatých křížů, se rozutekli, jakmile nacisté zadupali a pak u soudů svědčili proti. Takto byl mimo jiné viděn souboj Abdrushina se satanem a jeho výsledek.

Tímto ovšem Abdrushina nesnižuji, naopak již poněkolkáté tvrdím, že byl postavou v novodobých duchovních dějinách lidstva naprosto výjimečnou a jeho dílo má pro lidstvo obrovskou hodnotu. J. Staněk

• Na knihu „Otevření duchovního oka“ jsme za roky, co je tato kniha v prodeji, dostali mimořádnou spoustu reakcí a názorů. „Nesouhlasící“ s některými vhledy knihy byli v naprosté většině, stejně jako i výše uvedený čtenář, ortodoxní grálisté. Níže otiskujeme část naší odpovědi na 15-stránkový dopis čtenáře ze Slovenska, který jednotlivé kapitoly i odstavce knihy pečlivě porovnával s Abdrushinovým „Poselstvím grálu“ a jakoukoliv „nesrovnalost“ nám náležitě vypsal.

Z odpovědi na jeho dopis: ...V Agape **rozdělujeme duchovně usilující jednotlivce na čtenáře svatých knih** (bible, korán, Poselství grálu aj.) a na „**čtenáře“ stvoření, božích zákonů ve světě a kosmu, životě**. Čtenáři svatých knih tyto knihy stále čtou kolem dokola, metají citáty, učeně diskutují dokola frázemi v nich uvedených, ale sami žádné zkušenosti nemají a získat se je bojí ze strachu z hereze proti příslušné knize. Protože jsem sám poznal, že přečtené v dimenzi bez těla nemá cenu, s lidmi tohoto typu většinou nediskutuji a neodepisuji. Viděl jsem totiž lidi, kteří ze čtení svatých knih včetně Poselství úplně „zblbli“ a stali se jen jeho citátory. Necht' odpočívají v pokoji svých pravd!

Základním axiomem mého přístupu je to, že Pravda je nepopsatelná, že svaté knihy dávají pouze návod, jak k ní a k Bohu má každý jednotlivce dojít. Knihy a poznání jiných lidí jsou pouze podněty, impulzy k zamyšlení, nápovědou moudrému. Nepíší je pro druhé k věření, ale k ověření! Mými spolupracovníky jsou proto čtenáři stvoření, se kterými si poznatky vyměňujeme. Jejich vlastní poznatky, nikoliv přečtené. Velmi po těchto poznatcích prahne, velmi vážně zkoumáme případný rozpor našich poznatků s poznatky jiných... **Knihy s duchovní tematikou nejsou učebnicemi v pravém slova smyslu a proto je lze jen velmi těžko srovnávat, natož porovnávat...** J. Staněk

Duchovní vývoj lidstva:

Z dopisu: ...s velkým zájmem jsem si přečetl Vaši knihu „Duchovní vývoj lidstva“. Otiskujete v ní také duchovní kresby známých osobností. *Napadlo mě, že právě vy byste mi mohli pomoci. Čtu knížky duchovního učitele Radžniše, zvaného Osho a knížky božiiho avatara Sáii Báby. Prosim vás, nemohli byste tyto dvě osobnosti rovněž podrobit duchovnímu zkoumání, případně si udělat jejich kresbu a výsledek mi sdělit? V jejich životech se totiž vyskytují některé podezřelé okolnosti a já si nejsem jistý, jestli se jim dá opravdu věřit, jestli je jejich život v souladu s tím, co říkají...*

Kresbám živých se vyhýbáme, protože podléhají vývoji (Sáii Bába). Kresba je pouze také doplněk vycitřování. Bůh Vám dal k vedení vycitřování a ne názory a kresby jiných. Aby jste byl sám sebou, musíte se řídit vlastním citem a vedením, které Vás jasně varuje. To, že Vás jejich názory zajímají, je v pořádku, mají Vás pohnout kupředu. Až se Váš duch nasytí tím, čím se nasytit má, zájem opadne. Mohu Vám pomoci jen otázkami, na které si sám odpovíte: Jaký by byl společenský dopad provedení Oshových názorů? Jaký na děti a rodinu? Sáii Bába říká, že je reinkarnovaný Ježíš. Máte pocit, že by se nechal za to, aby jste Vy a jiní pochopili zákony duchovní dimenze, ukřičovat, nebo by to nějak „vysvětlil“? Kdo bude znát Sáii Bábu za sto let? J. Staněk

Píší nám naši čtenáři

• Kontinuita s předky, Anastazie a sexualita.

„Dobrý den, vážené Agape, dovoluji si napsat Vám svoje dojmy z čtení knihy Svatí kacíři od autorky Jindry Jarošové. Musím velmi poděkovat za doporučení této knihy. Cítila jsem velkou mezeru ve svém vzdělání a pohledu na naši minulost, která mi velmi vadila. Kniha mi přinesla opravdu barvitý pohled na naše dějiny a ještě něco víc. Kromě poznatků faktických mne při čtení unášel soucit s tehdy žijícími lidmi a plně jsem mohla pocítit, jaké štěstí je, že nežijeme v tak drsné době. Také mi umožnila vidět jednotlivé tak popisované osobnosti v různých odstínech pozitivivity a negativity, což mi umožnilo připomenout si, že nic není černobílé. Při čtení jsem pocítila nesmírný obdiv k pozitivnímu jednání našich předků, to je hrozně milé a poučné číst v současné době o tom, že někteří konkrétní, a nebylo jich málo, byli schopni pro lásku a ideály obětovat vše! K samotnému Konstantinovi a Metodějovi jsem zahořela upřímnou láskou a nesmírným vděkem, které by se vůbec nerozhořely, kdybych knihu nečetla! Bylo to tak mrazivě hrozné čtení a přitom tak prodchnuté ideály. Čtení o pravých ideálech v současné době velmi chybí a literatura, z které bychom se mohli „uvědomit“, také.

V jednom z Občasníků také zaznělo něco, co bylo řečeno i v přednáškách – a co mohu jen potvrdit, a **co je pro mne prostě úplně převratné. Totiž unikátní myšlenky týkající se kontinuity s předky.** (Nebo dá se možná říci, přenos energie na dálku s tím, koho milujeme, a to třeba i s Vámi – když třeba kreslíte analýzy apod. a nebo obecně na všechny myslíte?) Díky Vašemu vysvětlení nyní prožívám dříve nepoznaný příliv energie. Manželovi a mně chyběl pocit ukotvení v širší rodině. S rodiči si moc nerozumíme a dá se říci, že nás „neznají“, pravou oporu nenalzáme ani u manželových rodičů, také i jeho vychovali, aniž by ho „poznali“. Vzájemně se s rodiči respektujeme a jsme spolu zadobře, ale upřímně hluboce svěřit a otevřít se jim nemůžeme, protože nechápou, co se v nás odehrává. Dosud jsme tedy s manželem byli na výchovu dětí sami. Ale po Vaší přednášce o tom, jak jste, pane Staňku, objímal v duchu své zemřelé předky, jsem

začala v noci, třeba po zlém snu, hledat také své předky, se kterými jsem zažila krásné chvíle. Hlavně babičku, vzpomínám na její péči o mne a na její zahradu, kde jsem s ní byla šťastná. Také se jí omlouvám, že jsem jí více nepomohla v životě a přeji, aby „došla“ do Království nebeského. Hrozně ráda myslívám, po přečtení knihy Svatí kacíři, na Konstantina, při čtení knihy od Josefa Pekaře, zase na Svatého Václava, jak následovali Ježíše... nemohu vyjádřit svůj vděk jak k nim, velikánům, tak k babičce – našla jsem svou rodinu, svou oporu.

Anastasia ve „svých“ knihách naznačila, a je to vskutku hezká představa – mimo jiné, že je energii přivádějící, když se zemřelí rodiče pohrbí na rodovém statku. Rodové statky u nás ale nejde jen tak uskutečnit a pohřbívat zemřelé na svých zeleninových zahrádkách také ne. Vloudila se mi tedy hned představa inspirovaná Anastasií – tak to tedy asi nemohu mít kontakt se svou zemřelou babičkou, když bydlíme v pátém patře a o domečku se nám zatím jen může zdát. Až díky Vaším přednáškám a Občasniku jsem zjistila, že když se „přidá duchovní“, tak že kontakt se zemřelými příbuznými (a nejen příbuznými) je možný i při neideálních podmínkách. Takže mne Anastasia zase svedla na špatnou cestu. Nejdříve mne Anastasie zavedla na scesti kvůli sexualitě, že jediná Bohem chtěná sexualita je při touze zplodit dítě. To již díky Vám jsem v sobě pochopila, že není pravda, a že čistá žitá sexualita je nutná pro vyrovnání duši. Potom se pokoušela „obalamutit mne“ s místem porodu – že pokud není dítě počato a porozeno na jednom místě a nevyrůstá v lese, nedostane potřebné energie a bude z něj „brojler“. To jsem si vnutil ani nedala, mám totiž u srdce, pane Staňku, Váš dopis o „přidávání duchovního“ u porodu. Já sice od začátku vím, že Váš princip „přidávání duchovního“, který jste mi v dopise vysvětlil, lze aplikovat na všechny oblasti života, ale s tím kontaktem se zemřelými jste mi zase musel pomoci Vy. Ach jo, vím, že nic nevím!!!!!!“

• Díky...

„Drazí v Agape, neprve Vám chci poděkovat za to, že jste, za to co děláte a jak to děláte... (myslím, že to sama ani ještě nedokážu dobře docenit a domyslet... Vím o Vás několik let a můj pocit je, že to co děláte, děláte dnes slépe než dříve...).

Kéž by slovo děkuji dokázalo vyjádřit to co Vám chci sdělit... ale v tomhle případě mi tohle slovo připadá tak povrchní (a uvědomuji si jak těžké je slovy naznačovat takové věci, které se snažíte Vy naznačit svou činností a publikacemi...) Takže děkuji, děkuji, děkuji...“

• Příběh o prioritách života.

Od jednoho našeho čtenáře jsme dostali pěkný příběh. Doufám, že neporušíme tímto žádná autorská práva, když jej zde také uvedeme, neboť netušíme, z jakého pramene je tento příběh vyjmut:

Učitel filozofie přišel jednoho dne do třídy. Když se studenti usadili, vzal ze šuplíku nádobu a naplnil ji až po povrch kameny. Potom se zeptal studentů, zda si myslí, že je nádoba plná. Studenti souhlasili s tím, že je. Potom profesor vzal krabičku s kamínky a vysypal je do nádoby s kameny, zatřásl nádobou a samozřejmě, že kamínky propadly mezi kameny. Profesor se znovu zeptal: „Je teď nádoba plná?“ Studenti se pousmáli a souhlasili, že ano. Ale profesor vzal krabičku s velmi jemným písekem a vysypal jej do nádoby. Teď už písek vyplnil i ty nejjemnější mezírky mezi kameny.

Potom profesor řekl: „Touto ukázkou jsem chtěl znázornit, že život je jako tato nádoba. Kameny znázorňují důležité věci ve vašem životě jako jsou váš duchovní vývoj, láska, rodina, partner, zdraví, děti ap. Kamínky znázorňují ostatní, méně důležité věci. Například vaše zaměstnání, dům, auto. A písek je všechno ostatní. Drobnosti. Když dáte do nádoby písek jako první, nezůstane vám žádné místo pro kameny. To stejné platí i v životě. Když budete ztrácet čas a energii na drobnosti, nikdy nebudete mít čas na věci, které jsou skutečně důležité.“

• Zkušenosti s automatickou kresbou.

Dobrý den, nedá mi to, abych Vám nenapsala, co se stalo.

Odbírám Váš Občasník, protože mám málo času – jsem vytižená v práci a pořád někde studuju duchovní literaturu nebo cvičím, teprve včera jsem rádně začala pročítat Vaše Občasníky – jakoby to možná bylo záměrně načasované, jakoby předtím moje zralost nebyla tak dobrá ...kdovi... Takhle totiž jdu ve svém vývoji 20 let od toho nejjednoduššího (až s podivem, že to tak je postupně) – nejdříve jen bylinky, akupresura, elektropunktura, meditace, práce s kameny, později brathajogajóga, rozvoj kundalini se řadou úskalí.

Včera jsem otestovala obrázek automatické kresby z Občasniku pro 1.–3. čakru – přestaly mě potíže s ledvinami a trávením, bylo cítit jak energie „klokotají“ v orgánové a přes tlaky došlo až k uvolnění. To ještě nic nebylo, zato obrázek pro 4.–6. čakru byla značná síla – až do noci jsem byla jak po alkoholovém opojení s tlaky v čele a několikahodinovým samovolným dráním se zvířecích zvuků, to mne až tak nepřekvapilo, protože jsem na to u kundalini zvyklá, ale ve srovnání s jinými léčebnými metodami to vše trvalo značně dlouho a intenzivněji, což usuzuji, že je to zřejmě silnější než jiné metody (i než meditace do obrázku proslaveného pana Kožíška). Co se pak odehrálo v noci mne velmi překvapilo – protože prožívám značné stresy v práci a styk s neurvalými hmotáři je pro mne vyčerpávající – a zvláště na úřadě, používám jogu muder či jednoduché polohy. Ten den jsem byla značně vyčerpaná a v noci jsem se probudila a zjistila, že ležím v divné pozici, kterou jsem nikdy nezaujmula, neviděla a koncentruji se silně do prostředníků obou rukou, přičemž jedna ruka byla v úrovni hlavy, druhá v úrovni stehna. Jedna noha byla skrčená. Cítila jsem příliv značné energie, přímo jsem se celá obrodila. Napadlo mne, že jde o osobní mudru, o čemž jsem četla v knize jogy, že existuje.

Tak to bylo takové malé sci-fi, o kterém jsem chtěla napsat...

• Adresář duchovně smýšlejících lidí.

...Mnohokrát děkuji za Vaši práci a vydávání Občasniku, které mi jsou velikou posilou. Přeji Vám vše dobré, krásné léto a i nadále dostatek sil pro Vaši ojedinělou práci, která je pro mě léta zdrojem opory a množství ryzích a nadčasových impulzů. Věřím, že stejně jako mně, je i řadě ostatních majákem pro život v nelehké době.

Nevím, zda je to v době ochrany osobních údajů dobrý nápad, ale napadlo mě, zda by nebylo možné vydat nějaký adresář přátel Agape Brno (alespoň těch, kterým by to nevadilo), abychom o to nevadilo), abychom o to nevěděli. Zdaleka asi ne všichni se dostanou na akce pořádané Agape, např. z důvodů větší vzdálenosti apod. a možná by také uvítali možnost vědět o podobně smýšlejících lidech ve svém okolí. Eva R., Praha

Myslím si, že to není až tak špatný nápad, ale nevím, jak jej realizovat, aby nedošlo k jehož „zneužití“. Uveřejnit kontakty na podobné lidi na našich webových stránkách nebo v některých číslech Občasniku? Máte i vy, vážení čtenáři, nějaký smysluplný názor, jak tuto myšlenku zrealizovat? Napište nám.

studovala na orientalistickém ústavu jazyk hindí. Orientalistice jsem se chtěla věnovat i dál (u pana prof. Pořízky), ale jak už jsem se zmiňovala, sklárny mě tehdy nedoporučily.

• Které náboženství je Vám tedy blízké?

Indické náboženství je velice krásné a složité a potom se mi líbí i buddhismus. Vždy ale říkám: „Já jsem spokojená katolička, ale líbí se mi i jiná náboženství, protože v každém z nich je něco, co člověk musí obdivovat a přijmout.“

• Posilovala Vás víra v Boha po dvacet let, co jste nesměla veřejně vystupovat?

Samozřejmě. Věřila jsem, že spravedlnost existuje a toto mě po celou dobu nesmírně posilovalo. Víte, já mám takový zajímavý vztah s Bohem. Když vidím před sebou nějaký problém, který nemohu vyřešit, tak vždycky říkám: „Pane Bože, já vím, že na Tebe toho tolik nakládám, vím, že Ti to nedokážu splatit nebo to odvést v činech a ve skutcích zde na Zemi, ale prosím Tě, tady mě máš s tímhle tím problémem a buď tak laskavý, vyřeš to za mě.“ No a já se tomu podrobím.

• Čtete nebo zajímáte se o duchovní literaturu?

Dříve jsem hodně četla z knihovny mých rodičů, protože jsem coby gymnazistka bývala často nemocná angínami. Dnes nečtu ani noviny a pokud si nechci zkazit náladu, nepustím si ani televizní zprávy, protože pokaždé se člověk dozví něco negativního.

• Jestliže jste zmiňovala indické náboženství, předpokládám, že věříte i v reinkarnaci a karmu (osud). Myslíte si že období 1971–89 Vám bylo dáno osudem, tj. že by tímto způsobem mohl být i eventuálně splacen určitý dluh z minulých inkarnací nebo také že Vás to vše mělo i k něčemu navést?

Věřím, že všechno zlé je k něčemu dobré. Po neúspěchu v r. 71 se mi narodila v r. 79 zdravá dcera a to jsem si říkala, že předcházející období bylo nutné, abych se té holčičky dočkala, protože jsem také mohla spadnout s letadlem, kdybych koncertovala a zpívala.

• Charita a duchovno má k sobě velmi blízko. Proč jste se začala věnovat tak naplno charitě?

Moje starost o zvířata je někým vnímána jako charita, ale z mého pohledu to někdo dělat musí. Před 14 lety zjistila, že lidé nevědí, že v naší legislativě je zvíře chápáno jako majetek, jako věc někomu patřící, protože podle Občanského zákoníku rok a den o ztracenou „věc“ je povinná pečovat obec a potom stát, pokud se nevyskytne nový, adoptivní majitel. Tak jsem se do toho pustila. Jinak už čtrnáct let účinkuji jako moderátorka (z toho 9x s Táňou Fischerovou a Janem Kačerem) vždy v prosinci o čtyřech Adventních nedělích v Televizních Adventních koncertech, které jsou na základě lidové sbírky jedinou možností, jak finančně pomoci dětem a lidem v jejich onemocnění jako jsou kombinované vady, paraplegické onemocnění, nevidomost, hluchota ap. Otcem nápadu byl režisér Jaromír Vašta, který také dříve nesměl dlouho pracovat ve sdělovacích prostředcích.

• Stejně jako p. Fischerové se Vás zeptám, jestli Vám nevdá, že charitu často využívají mnozí lidé v jejím vedení jen jako pláštík k „bezpracným“ získům a že k těm, ke kterým jsou peníze určeny, mnohdy ani nedojdou? Jak se dá tohle změnit, nebo proti tomu bojovat?

„Zlatokopy“ najdete v každém oboru, tedy i v charitě a potažmo i v práci se zvířaty. Tihle lidé si např. myslí, že se napakují tím, že si udělají útulek a pak na to nemají. To se pak stane, že regulérní útulek dostane proti své vůli deset psů a dvacet koček jen proto, že někdo zbankrotoval. S takovými případy jsem se už setkala.

• Před několika lety jsem slyšel od velmi důvěryhodného zdroje, že v rámci charitativní činnosti přijela do Brna na několik dní skupina velmi známých populárních osobností, kteří měli svými vystoupeními přispět na dětskou onkologii. Co se však veřejnosti neřeklo, bylo to, že na charitu šel jen malý díl ze zisku za tato vystoupení a umělci navíc vyžadovali zdarma nejen nocleh, ale i veškerou stravu a pití (a nebylo toho pryč málo) v jednom z brněnských hotelů. Myslíte si, že toto má s charitou něco společného, přestože se to stejně nazývá? Mohlo to tak být, nevím. Já však věřím, že se ze sbírky vybrané při Adventních koncertech neztratí jediný halíř, protože to vede paní produkční Irena Plachá, které stoprocentně věřím. Proto to s plnou důvěrou mohu pro Českou televizi dělat.

• Zatímco Vaše kolegyně zpěvačka H. Vondráčková neustále zaplňuje stránky bulvárního tisku, o Vás se toho člověk až ta moc „zajímavého“ nedozví. Chráníte své soukromí, nebo co je toho příčinou?

Soukromí nechráním, já na sebe klidně řeknu úplně všechno. Oni na mě hlavně ale nic nemají, protože takový nudný a nezajímavý život, jako vedu já, není nic pro noviny.

• Jste ve svém životě šťastná?

Šťastná jsem tehdy, když se splní něco, o co usiluji a dopadne to dobře. Život se však sestává z momentů šťastných i absolutně nešťastných. Loni jsem měla ale příšerný rok. Zcela nečekaně mi zemřela moje 83-letá maminka, na kterou jsem byla silně vázána a nedalo se na tom nic změnit. Pak mi zajeli psa, kterého jsem měla 8,5 let a dva měsíce po mamčině smrti odešel její 14-letý yorkshire teriér, kterého jsem měla 3 roky v opatrování a kterému jsem se strašně vyvolala. To byl fakt hrozný rok. Takže teď nevím, jestli se dá říci, že jsem šťastná nebo nešťastná. Ale asi to tak mělo být. Co mi z toho vyneslo, zjistím možná až později.

• Kdybyste vylovila zlatou ryбку a ta Vám mohla splnit tři přání, jaké byste si vybrala?

Samozřejmě bych si vybrala, aby moje maminka žila, abych si ji mohla alespoň ještě chvíli užívat. Něco obecného „pro národ“ ani nemá cenu říkat, protože národ si udělá stejně „své“ a z mentorování si také nic nevezme... A to jsem přitom už 62 let životní optimista!

• Jaké jsou Vaše plány do budoucna?

Já moc neplánuji, protože v době, kdy jsem studovala muzikál „Líp se loučí v neděli“, mi ruplo tlusté střevo a během devíti měsíců jsem absolvovala tři operace. Zpívala jsem s vývodem a se všemi těmi peripetiemi, které tato choroba obnáší a od té doby jsem se naučila brát život trochu jinak. Mám sice diář, mám ho zaplněný až do vánoc, ale беру to tak, že zítra to může být už úplně jinak. Žádné dalekosáhlé plány si nedělám, ale snažím se, abych byla své dceři platná a abych splnila alespoň ty smlouvy, které mám podepsané.

• Děkuji za rozhovor. (Antonín Červený)

vše nejlepší děláme
Občasníku
přeje K. Kadeřáková

Rozhovor s osobností

Marta Kubišová, nar. 1. 11. 1942 v Českých Budějovicích.

60. léta – divadla malých forem (Pardubice, Plzeň, Praha).

S H. Vondráčkovou a V. Neckářem působení v Golden Kids 1968–70.

1970 přinucena k odchodu z veřejné a koncertní činnosti.

Nejznámější alba „Songy a balady“ a „Singly I–V“.

V současné době divadelní, pěvecká a charitativní činnost.

• *Paní Kubišová, kdy jste se rozhodla, že se dáte na uměleckou dráhu?*

Já jsem se pro uměleckou dráhu nerozhodla, já jsem k ní byla přinucena, neboť jsem třikrát žádala coby pracovnice poděbradských skláren (naposledy v r. 1962), abych byla připuštěna alespoň k pohovoru na vysokou školu a třikrát jsem byla odmítnuta s tím, že dělnická třída ke mně nemá důvěru. Šéf mi pak doporučil, ať dám výpověď. Já jsem tu výpověď skutečně dala, ale pak jsem zjistila, že ani nemůžu studovat a ani pro mě v tu dobu nebyla v Poděbradech žádná pracovní příležitost. Tehdy našla moje maminka v Literárních novinách zmínku o konkursu do pardubického divadla Stop, kam jsme se vzápětí spolu rozjely. Konkurs jsem vyhrála a začala tak vlastně svoji uměleckou dráhu. Neobešlo se to bez slz, protože do té doby o mě plně pečovala maminka, neuměla jsem si nic sama uvařit ani vyprat, nerozeznala jsem maso vepřové od hovězího atd. a vlastně přímo z nůruče maminky jsem přešla do nůruče ředitelky Stop divadla.

• *Co pro Vás znamenalo, že jste na vrcholu své pěvecké kariéry musela z veřejné scény odejít?*

Ono to bylo plíživé. Táhlo se to několik měsíců a už od normalizace v r. 1969 se projevovaly takové věci jako např. že mi fanoušci říkali: „Támhle vás nevyšilají.“ apod. Já jsem se tomu moc nevěnovala, leč pak mi vzali pas a všechno se začalo kolem mě stahovat. Jednoho dne za mnou přišel Václav Neckář, který mi řekl: „Marto, představ si, už nesmíš na jeviště!“

• *Takže pravou příčinu neznáte?*

Tehdy se objevily i nějaké porno fotografie, na kterých jsem sice nebyla já, ale na jedné fotce z celého leporela se mi její představitelka trochu podobala. Fotografie byly vydávány jako že jsem na nich já a dokonce k jedné napsali: „Kubišová a Dubček“. Úplně směšné.

• *Tohle všechno jste si nechala líbit?*

Po poradě se svým manželem a právníky jsem tehdy podala žalobu na neznámého pachatele a na ochranu osobnosti a toto celé se táhlo patnáct měsíců. Za tuto dobu se mnou rozvázal všechny smlouvy jak Pragokoncert, tak Supraphon i německý Polydor a já tak byla vlastně vyexpedovaná ze show-byznysu.

• *Jak jste to nesla?*

Nesla jsem to normálně, protože jsem věděla, že hlavní důvod byl vymámit ze mě jakoukoliv podporu k normalizačnímu režimu, jen na to šli jaksi špatně. Napřed mě zatlačili do kouta a pak ze mě následně chtěli něco dostat. Tehdy jsem ale nebyla jediná takto postižená. To se dělo ve všech oborech lidské činnosti. I od rozdělané vědecké práce muselo odejít mnoho mozků, kteří se už nikdy nevrátili.

• *Dalo by se to tedy chápat i tak, že všechny tehdejší špičky našeho kulturního a vědeckého života musely nějak projevit podporu režimu?*

Myslím si, že asi opravdu tehdejší režim nutil tzv. špičky v oborech vyslovit podporu, protože když jsem se odstěhovala z Prahy se svým mužem Janem Němcem na Slapy, začalo nás navštěvovat stále víc a víc lidí, kterým bylo jako mně v jejich oboru zakázáno pracovat. Byli to např. režiséři Karel Juráček, Juraj Jakubisko, Jiří Menzel, herec Pavel Landovský, výtvarník Libor Fára, spisovatelé Václav Havel, Saša Kliment, Ivan Klíma, Pavel Kohout, malíř Josef Vyleťal aj.

• *Když pomineme ty porno fotografie, znáte dnes konkrétní důvody Vašeho nuceného odchodu z hudební scény?*

Dodnes mi nikdo nic oficiálně nesdělil. Jestli jsem je naštvála svojí „Modlitbou“ nebo něčím jiným, už dnes nevíjím.

• *Necítila jste jako křivdu, že druzí mohli zůstat?*

Nebyla jsem tehdy sama, kdo takhle dopadl a tak jsem to ani jako křivdu nebrala. Vztek na režim jsem měla ale strašný.

• *Co jste do listopadu 1989 dělala?*

Napřed jsem pracovala pro družstvo invalidů Směr jako dělnice. Lepila jsem sáčky na hračky, ale i toto mi bylo po patnácti měsících zne-možněno. Někdo z STB zvedl telefon a doporučil, aby ani tady pro paní Kubišovou práce nebyla. Pak jsem dělala ve Výstavbě sídlišť písáčku, což byla práce honorovaná 1000 Kč a zde jsem vydržela devět let.

• *Jak jste v tuto dobu ventilovala svoji přirozenost (zpívání, hraní)?*

Nikterak, vůbec se mi po tom nestýskalo.

• *V TV i rádiích jsou slyšet většinou Vaše skladby z let minulých. Skládá pro Vás někdo i nové písničky, nebo tímto směrem již nehodláte jít?*

Ale ano, v březnu nebo dubnu 2005 mi vyjde současně s premiérou „Pásma šansonů“ Jana Schneidera v divadle Ungelt i CD.

• *V posledních letech excelujete na divadelní scéně. Je Vám tato profese bližší než zpívání?*

Na divadelní scéně jsem jako zpěvačka začínala, takže toto mi nedělá žádné potíže, ale že bych se hnala do nějakých divadelních rolí, to tedy zase ne. A jestli máte na mysli např. muzikál pro jednu zpěvačku „Líp se loučí v neděli“, za kterou jsem dostala i cenu Thalie, tak i zde vlastně jenom zpívám.

• *Odmítáte i některé nabídky např. TV Nova na některá vystoupení? Také máte pocit, že některé tzv. estrády jsou „pod úroveň“ normálního člověka?*

Samozřejmě že odmítám veškeré estrády, ty, které jsou podle mě jen k tzv. „utlučení“ času.

• *Politická scéna Vás nikdy nelákala?*

Politika mě nikdy nelákala, protože jsem si byla od začátku vědoma, že něco jiného je působit v disentu, kde se člověk jen dovolává svých práv a kritizuje režim a něco jiného je vládnout. To, že jsem od samého počátku po sametové revoluci odmítala působit na politické scéně, je pro mě jediné správné rozhodnutí.

• *Co pro Vás znamená náboženství a víra v Boha, jste věřící?*

Já jsem křtěná katolička, ale přiznávám, že mě asi v pubertě oslovil bengálský filozof, básník a spisovatel Thákur a já pak večerně

Stejně tak se můžete vyjádřit i k dalšímu příspěvku. Jeden mladý muž mě prosil, abych mu napsal adresu nějaké dívky, která je také duchovně hledající a která stejně jako on, nemůže nalézt odpovídajícího partnera. Toto jsem mu poskytnout nemohl, neboť byl úplně prvním, kdo nás o takovouto službu požádal, ale slíbil jsem mu, že v dalším čísle Občasníku jeho prosbu otisknu. Při této příležitosti mě pak napadlo, že pokud by tuto službu chtěl i někdo jiný, rádi mu jeho iniciály otiskneme také. Ten, kdo by touto cestou hledal svůj protějšek by však musel počítat s tím, že od jeho prosby po vytištění může uplnout i několik měsíců a za tuto dobu se může spousta věcí změnit...

• **Seznámení.**

...Věřím, že nenápadný Občasník by se mohl dostat různými cestami k nenápadné, hezké, věřící ženě, která hledá lásku pozitivně laděného muže. Je mi 27 let, jsem věřící, duchovně smýšlející, pohledný člověk. V současném životě procházím vývojem v duševním vědomí, ve kterém rozvíjím pozitivní náhled na svět. Kladně morální hodnoty, cit pro soulad a vše pravdivé na cestě k hlubšímu doteku s věčností. Hledám k sobě ženskou polovinu, která by tyto skutečnosti akceptovala a vnímala. Ženo, ozvi se, nevím totiž, kde tě mám hledat.

David Havel, Ve Vilkách 2081, 347 01 Tachov

Z diskuze „A co Bůh, aneb nebe a peklo“

Na internetovém chatu Lidé.cz proběhla v nedávné době diskuze na výše uvedené téma. Paní Jana, která se snažila do této diskuze zapojit, nás nakonec požádala o článek, který by mohl odpovědět na reakci (Theen) na její příspěvek (Jana), neboť tato ji naprosto rozhodila a tak nebyla schopna již dále sama reagovat.

Jana: *Jak si představujete Boha? Bůh, jaké jsou naše představy, takový není. Problém není v existenci Boha, smyslu života a světa, ale v rozdílnosti našich představ a skutečnosti. Domníváte-li se, že život vznikl sám od sebe a nemá smysl, proč nejsilnějším pudem je sebezáchova? Její existence dokazuje, že vyšší vědomí každého člověka ví, že smysl života existuje, tzn., že Bůh existuje. Žádného člověka nezavazuje povinnosti Boha, a tím smyslu života hledat. Jsou-li dosavadní představy o NĚM naivní, nalezněte lepší, pravé! Velikost odměny si duchaprázdný člověk nedovede ani představit. A my Češi, jsme-li nejateističtější národ na světě, máme v tom směru zvláštní poslání, protože na kvalifikovanost představy Boha klademe největší nároky. Chci říci – je dobré věřit, lepší je vědět, všichni máme svobodnou vůli se rozhodnout.*

Theen: *Je snad sebezáchova smyslem života? Pud sebezáchovy nesouvisí s žádným vyšším vědomím, mají ho naprosto všechny živé bytosti a mají ho proto, aby se jejich geny stihly rozmnožit. Možná se těžko přijímá to, že vznik genu a celého života na něm postaveného by mohla být náhoda, ale každopádně by být mohla. Pud sebezáchovy není důkaz Boha nebo smyslu života, ale je to naprosto nutná podmínka života. Život bez pudu sebezáchovy nemůže existovat, jelikož by hodně rychle skončil. Smysl života je stejně relativní věc, jako smysl čehokoliv jiného. Jaký je smysl třeba semaforu na křižovatce? Člověk, který nezná dopravní předpisy, prostě nebude vědět, k čemu to je. Zeptá se teda na ulici a dozví se, že je to tam proto, aby se nesrážela auta. Ale to se mu nezdá dost hluboké, stále hledá odpověď, a nakonec se k němu donese, že existuje tvůrce semaforu, který ten smysl zná. Začne v něj tedy věřit a bude si myslet, že našel smysl života. (Zatímco semafor se stvořil sám a jeho autor nikdo jej stvořil bez účelu.)*

J. Staněk: Čtenářka Jana se nechala rozhodit zbytečně! Podívejme se na redukcionistovu odpověď a její logiku. (Pozn.: redukcionisté jsou bývalí marxisté-leninovci a před tím dialektičtí materialisté a před tím mechaničtí materialisté. Jde pouze o vývojově zdokonalovaný stejný základ. Základní axiom redukcionizmu zní: nelze zavádět jakoukoliv nevědeckou kategorii do hmotného světa, např. duše, Bůh, živá síla apod., pokud lze jev vysvětlit kategoriemi známými, vědou definovanými.)

Pud sebezáchovy vysvětluje jako vlastnost genu, aby se mohl rozmnožit. Ale co je to vlastně gen. Část kyseliny deoxyribonukleinové. A z čeho že se skládá tato. Ze statistických atomů naprosto precizně účelově sloučených. Jediná chyba a konec! A redukcionista nám hned vykládá, jak že takový gen vznikl. Protože vyšší sílu (Boha) redukcionizmus apriori zakazuje, musel vzniknout náhodou, náhodnou kombinací atomů v pramoři země. Zeptejme se nyní v teorii informace, jaká že to je pravděpodobnost náhodného vzniku první buňky v pramoři? A ejhle! Počet bitů v živé buňce je takový, že její náhodné sestavení by trvalo tolik let, jako když napíšete jedničku a za ní tolik nul, že by jste jimi popsali celou zeměkouli. Ale ouha!!! Věda o vzniku vesmíru nás učí, že tento trvá 13,6 miliard let. A to je skoro nic proti potřebné době, jak ji vypočítává informatika a teorie entropie. Musí tedy nastoupit do akce dvě soudružky, Šťastná a Náhoda, protože vyšší sílu (Stvořitele) redukcionizmus zakazuje. Šťastná náhoda je známá kategorie a každý ji zná. Způsob vysvětlení vzniku genu a života pomocí domlouvání se atomů ve smyslu: už nás nebaví kmitat pouze podle chemicko-fyzikálních zákonů, zakmítejme si podle biologických, je i pro lidi s černou nitkou nestravitelné. Tak informatiku jako vědu o možnostech a pravděpodobnosti raději zamlučme, tedy v zájmu šíření vědeckého světového názoru.

Jenže milý redukcionista kulhá ve svých dedukcích i na druhou nohu. Kdyby totiž gen skutečně vznikl náhodnou kombinací atomů, kdo by jim vnukl pud sebeudržení!!! Proč by náhodně vzniklé chemické soustrojí mělo mít touhu po sebezáchově a reprodukci? Cítíte ten logický lapsus? A nebo: že by jej tam jeho Stvořitel formou jiného typu energie vložil? Necítíte zde důkaz jak stvořitelské síly, také důkaz existence jiných typů energií, než současná fyzika definuje. To je ovšem v zásadním rozporu se základní tezí ateizmu neboli redukcionizmu. Soudružky Šťastná a Náhoda by svému náhodnému chemickému výtvaru přece energii k sebezáchově vložit neuměly. Leda že by se ty atomy genu domluvily, jako že v živých buňkách se jí kmitá lépe a radostněji, takže se budou starat, aby jejich spolek gen nezanicil.

A ještě legračnější logiku prokazuje náš redukcionista v příkladu se semaforem. Tam to přímo řve. Smysl semaforu může pochopit jen ten, kdo zná provoz v dimenzích jiného řádu, než je logika živočišná. Zvíře jeho smysl nikdy nepochopí, protože nechápe dopravní řád a nutnost jeho bezpečného provozu. Člověk je svou dosavadní nevyspělostí takové rozumné zvíře ve stvoření. Nezná všechny existující dimenze existující skutečnosti a pravidla jejich běhu. Nemá-li dostatek pokory před velikostí stvoření, troufá si tvrdit, že semaforem božích příkazů nemá smysl, omezují jeho svobodu, je to výmysl nějakých fantastů lidí. Ateista to tvrdí proto, že nechce přizpůsobit své

chování pravidlům „provozu v jiných dimenzích“. Chce, aby jeho vůle byla rozhodující, neboli božskou. (Viz: „Pojez jablko, budeš Bohem.“) Ateista svým vnitřním založením nechce nikomu podléhat, nechce slyšet rady těch, kteří semaforey vyrobili a znají tudíž jejich vyšší smysl – nebýt přejeto od „provozu ve vyšší dimenzi“. Nebo viděl někdo vzniknout semaforey bez výrobce? I zvíře se pomocí výchovy naučí semaforey respektovat, a není pak přejeto! Nerozumí tomu, ale je to k jeho dobru. Také civilizace. Buď se naučí poslouchat tiché rady našich neviditelných průvodců, přestože jim nerozumí, jsou mimo rozsah jejich zatímního chápání, nebo jsou následně napráskáni k jejich dobru (z hlediska věčnosti) božími mlýny. Ti drží zpráskaní pak vykřikují: kdyby byl Bůh, tak by to nedopustil!

Milý redukcionista si nedotažením své logiky sám odpovídá. Jestliže semaforey (a cokoliv složitějšího) existují, musí být jejich tvůrce. Ten zná smysl vytvořeného, jinak by to nečinil! A tak člověk, jestliže pátrá po smyslu svého bytí, musí nejprve najít svého Tvůrce a od toho se to dozví. Bez Něho to nejde! Bez Něho je život bez smyslu neboli nesmyslem.

Celá polemika je ovšem výrazem nepochopení jejího původu. Prazdrojem jejího vzniku není gnozeologická, (vznikající z touhy po poznání), ale je manifestací vzpoury lidí s černou nitkou vůči přijetí odpovědnosti za své činy a život.

To, že mohou být rozumově, nikoliv intuitivně zdůvodnitelné oba závěry: Bůh a smysl života existuje, i Bůh a smysl života neexistuje, je podstatou svobodné vůle člověka a tím i jeho osudu z hlediska věčnosti. Kdyby tomu tak nebylo, neexistovala by svobodná vůle člověka! Jeden každý se podle své nejhlubší podstaty musí rozhodnout, smysl a odpovědnost Stvořitelé ano nebo ne !!! Podle této volby se odvine vše. Podle skutečné vnitřní volby se nevědomky řídí celé chování jednotlivce v životě, pohnutky a zaměření jeho činů. Kdo vnitřně nechce přijmout odpovědnost za své myšlení a činy a vyšší spravedlnost, věří v soudružky Šťastnou a Náhodu jako tvůrce života, protože ty mu nic neukládají!

Čí duch přijme alternativu Stvořitele, projevuje ochotu se svým Otcem nechat řídit, je mu to počteno ke spravedlnosti, vycítí smysl života a jeho duch nedostane od Otce kámen, až jeho tělo dokončí život v této dimenzi. K věčnosti se přihlásil, věčnost obdrží! K nicotě se přihlásil, nicotu obdrží! Jinak by nebylo „nahore“ spravedlnosti! Ale ona je!

Nyní ještě k vibraci polemiky chatováním. Z celé vyznažuje uhozenost. Jakoby se tam předváděli experti, kteří by se jinak neodvážili vystoupit. Oni slovíčkaři nevidaným způsobem o čemkoliv, o bibli zejména. Jestliže při osobní diskusi doprovází slova i vibrace jejich původce a jeho oči, což umožňuje i nedokonale řečené lépe pochopit, přes počítač to takřka není možné. Tam exhibují slovíčkaři a rozumáři. Duchovní člověk ztrácí čas a je přes počítač odsáván! Milá čtenářko, nechte moudrým tohoto světa jejich moudrost. Na diskusi je pozorovatelné, že nemoc šilených krav už na lidi přešla – pouze se místo nezmarů sami konstruují geny, tedy „imbecilum Lepešinskí“. Jejím příznakem je „učení o samovolnosti vzniku vesmíru a člověka“.

Recenze knih

• ...Zajímal by mne Váš názor na knihu Martina Dosoudila „Život v našich dlaních“, ...zejména na kapitola : Bůh a člověk, která ve mě vyvolává rozporuplné pocity...

Dr. ing. Martin Dosoudil „Život v našich dlaních“, (na otázky odpovídá ing. Jan Konfršt), nakl. Euroservice 1999 s.r.o. v roce 2003.

Odpověď: Z knihy je nejprve třeba ocitovat ze str. 65:

Otázka Janovi: Vnímám prohlášení moudrých: „Jste bohové, ale nevíte o tom.“ Jak rád bych to přijal! Je to pokora, která mi v tom brání? Je v tom strach, který mi to znemožňuje? Přitom cítím, že již dávno strach nemám. Proč nevím, kdo jsem? Proč zoufale a marně volám: Bože, tak se mi zjev! Jene, prosím, řekni na úvod něco krásného a povzbudivého!

Odpověď Martinovi: Martine, jsi Bůh!

Jde o nejdůležitější sdělení, která má tato kniha přinést. Je to nosná myšlenka celého našeho rozhovoru, jde o převratnou informaci, nad kterou by se měl každý zamyslet.

Dále ve slovníku na str. 238 hesla:

Bůh : Energie. Pramen našeho života. Základní stavební kámen naší existence. První z nás.

Vědomí: Bůh. Zdroj našeho života.

Str. 81: *Pak jsem došel k absurdnímu závěru, že Bůh nestvořil člověka, ale naopak. Bůh nestvořil mne, ale já jeho!*

Odpověď Martinovi: Natolik absurdní zas tvé tvrzení není. O tom, nakolik je každý z nás bude považovat za absurdní, rozhoduje hloubka jeho poznání.

Snažil jsem se vyhmátnout úhelný kámen celé knihy. První otázku člověka, která štěpí zásadním způsobem náboženské systémy ve světě na monoteistická, tj. křesťanství, židovství a islám a „východní“, tj. jogínské proudy hinduizmu, budhismus, taoizmus atd. Monoteistická náboženství vidí nezávisle na lidské vůli existující svět a původce světa, (velkého třesku a člověka), z jehož vyzarování (tj. vůle) žije duch (vědomí) člověka a celá hmotnost. Jestliže člověk dokonale přejímá vůli (prvotní úmysl) Podstaty světa (Boha), může se stát „synem božím“. Skrze syny boží působí objektivní Bůh mezi lidmi, což Ježíš opisuje slovy: jste solí země, myslí se, že všichni konající Vůli činí živočišný život v těle na zemi stravitelným. Ježíšova slova připomínají původce života i stvoření – neboli Mu slouží. Poměr Boha a člověka je tedy poměrem Stvořitele, také Hospodáře „vinice“ (tj. světa) a služebníka na práci (ve vinici). Od toho je dar svědomí, tj. božského směřovatele, které každému napovídá, do jaké míry koná to, co od něj jeho tvůrce očekává.

Výsledkem přístupu monoteistických náboženství v otázce poměru Boha a člověka je to, že když se člověk dostane do těžké situace, může se s ohledem na „svou práci na vinici“ přihlásit k objektivnímu Bohu a požádat jej o pomoc a další existenci po smrti těla. (Život věčný.) Jakmile po smrti vystoupí z těla, objektivní Bůh se k němu přihlásí, tak jak se on za života hlásil k Němu. (V krizových situacích i za života, ale jen u těch, kteří jeho objektivitu vnímají.) Kdo cítí Boha v sobě, viz nahore, ten jej marně volá!

To, co při meditaci jogíni vnímají jako Světlo a vykládají jako Boha v sobě, je ve skutečnosti proud energie ze Zdroje života a světa, tedy opravdu záře Stvořitele. Tato záře však nesídlí ve vědomí neboli v duchu člověka, ale přivádí k němu Život. Je skutečně božská, ale nemá původ v duchu člověka. To jen pád lidského ducha do ega, to jest do touhy být Bohem, si nechal vnútit satanovu myšlenku, že toto světlo v něm je Bůh, že on je Bůh.

Tím jej od jediného skutečně existujícího (Podstaty věčnosti) oddělil a takový lidský duch se potuluje po stvoření opuštěn, osamocen, po smrti v prázdnotě. Poměr Boha a člověka podle monoteistických náboženství vyjadřuje nejlépe průměr světla měsíce (člověk) a slunce (Bůh Zdroj). Čí světlo osvětluje (oživuje) zemi. Sluneční nebo měsíční? Jen sluneční, neboť měsíční ze slunce pochází také! (Je od něj odražen.) Syny světla je tedy možné přirovnat k měsícům v úplňku, (předávají svým konáním božskou energii) syny tmy k měsíci v novu, kdy energii zdroje berou, ale neodevzdávají. Takže hloubka poznání skutečně rozhoduje!!!

Kniha je postavena na antitezi monoteistických náboženství. Autoři rozhovoru nacházejí Boha v sobě, považují své vědomí za stvořitele vesmíru. Opírají se i o praktické kladné výsledky využití duchovní energie k tvoření či k léčení těla. Meditace je naplňuje a právem, neboť je uvádí do stavu vnímání Zdroje, Boha. Tento Zdroj od nich očekává správné použití dodávané energie, ale jejich návodem ke správnému použití je jakékoliv použití. Neboť bohové se přeci nemylí, nemohou udělat chybu. Kdo by mohl bohům něco předhazovat. Proto jogíni žijí egem.

Potíže ostatních jsou jejich karma. Co pociťují jako příjemné je samozřejmé, co je nepříjemné pochází z jejich vlastní nerozvinutosti, neprobuzenosti. Nedostatečně v sobě objevili božskost a dokonalost a prostřednictvím cvičení tělesných a duchovních jí dosáhnou. Také pomocí kurzů, jak si můžete všimnout v nabídkách.

Na poslední přednášce jogína mne nejvíce pobavila jeho rada mladé nemocné posluchače (skleróza multiplex): „Vy nechcete být zdravá, vy se bojíte v sobě objevit božské, dokonalé, zdravé!“ Tím jí pěkně rozhodil. Přivodil si karmu podle své vlastní terminologie a brzy se u něj objeví nemoc. Pak použije své božství a ono nebude poslouchat. Marně bude poroučet větru dešti! Cítění se vládcem vesmíru bude vystřídáno ztrátou vlády i nad tělesnými svěrači! I to je cesta, jak uzít Pravdu!

Vaše tušení, že se Vám ta kapitola nezdá, svědčí o tom, že již máte hlubší vycit'ování, než autoři. To ale neznamená, že kniha je špatná nebo matoucí. Ona nastoluje pohledy na svět u nás nepříliš známé, v křesťanství neprávem opomíjené. „Syny světla“ může obohatit způsobem kladení otázek a provokovat k prohloubení vnímání způsobem odpovědí, ale nemůže je zmást, neboť jak se praví v evangeliu, to není možné. „Syny tmy“ může jen probudit ze spánku, aby začali hledat! S chutí jí přečtete, jakož i to, co k tomu říkám, a řiďte se svým svědomím a vycit'ováním. Sám živý Bůh Vás povede optimálně po celý život i ve všech kurzech! J. Staněk

• **Jicchak Bentov, „Tajemství a síla kyvadla“. Vydalo nakl. Pragma v Praze r. 1997**

Knihou jsem byl příjemně překvapen. Kyvadlu je věnováno mnoho tlachavých knih, ale toto je zcela něco jiného. Kvalitu prozrazuje již úvod, kde autor popisuje, že nemá žádné vzdělání, neb jej ze čtvrtého ročníku mateřské školy pro vyrušování vyloučili a od té doby žádnou školu nedokončil. (Asi chyba překladu – myslí se obecná škola.) Tím není indoktrinován školními vědomostmi, jako my všichni. Vždyť nejlepších výsledků v testech na kvalitu myšlení (bez informací) dosáhli indiáni primitivové v Amazonii. Předstihli výrazně „harvardisty“. Tak i autor osvědčuje perfektní logiku nejen selskou, ale je zřejmě schopen se ve změněném stavu vědomí napojit na informační pole země a tím vesmíru. Tato schopnost je sice zakotvena v každém, ale málokdo není deformován vnějškově přejatými, ale vnitřně neprožitými vědomostmi škol. Tím není opravdový jako autor. V každé buňce těla je obsažena celá paměť člověka i struktura vesmíru, jen se k ní dostat. (Tento objev poslední doby – celé vědomí člověka v každé buňce těla pěkně vytáčí všechny materialisty a skeptiky.) Zákon stvoření jsou velmi jednoduché a tak se genialita projevuje schopností správného zjednodušení, neboť napodobuje génia Stvořitele.

Kniha je sice mimořádným dílkem, ale pozor! Odjakživa platí, co je dovoleno pánovi, není dovoleno volovi. (Poučení z bajek Ezopových.) Tím chci říci, že velmi varuji před „kyvadliádou“ čtenářů. Lidem s deformovaným podvědomím, a to jsme my všichni v Česku, neboť nám jej deformovala nutnost přežít zdejší režimy a „fachidioti“ našich škol, bude kyvadlo ukazovat zavádějící údaje. Naprosto nepravdivé bude v oblastech duchovních, kdy k jeho reakcím mají přístup temní duchové!!! (Viz Abdruhshin.)

Kyvadlo má podle mých zkušeností dva zdroje: pro informaci ze hmotných dimenzí impulsy našeho podvědomí, pro informaci duchovní (i záhrobní) duchovní dimenzi stvoření, kde jsou duchové všelijací. V žádném případě vám kyvadlem (nebo automatickým písmem) nebude hýbat Ježíš Kristus, jak si mnozí myslí! V prvním případě potřebujete čisté podvědomí, v druhém čistého ducha. Ale když čistého ducha budete mít, nebudete zase na duchovní věci potřebovat už kyvadlo.

V kapitole o Stvořiteli má však podle mne chybu zásadní. Tvrdí, že vědomí je ve hmotě, v každém atomu celý vesmír. V každé živé buňce informace o celém životě ve vesmíru. Přejí mu to, ale můj názor je jiný! V atomu není nic! Ale každý atom je řízen zářením ze Stvořitele, každá živá buňka ze záření dárce Života. A v tomto záření je vše. (Ani vlas z hlavy nepadne bez vůle!) Jestliže se duch nahladí na řídicí vyzarování, kde je vše, pak se může dovědět. Ale ne z atomu, ale z jeho tvůrce a bytatele. Takže vlastně celý vesmír je sen Boha, jeho způsob tvorby, jeho zábava. Plaveme v božské tvorbě. Jak autor shodně s mým názorem dále říká, Stvořitel nás při této „plavbě“ sleduje, nechává činit smysly i nesmysly. Ty, kteří jej zaujmou, podpoří zvláštním zásahem.

Autor také pěkně popisuje, jak okamžik jsme a okamžik ne, jako všechny částice. Buď hmota nebo pohyb. Ale neříká, kde jsme v okamžiku hmotného nebytí. Podle mne jsme v antiprostoru tělem, ale nikoliv vědomím. A v antiprostoru je uložena naše karma. Říká to monáda jin a jang. Vnímáme jen jang, tj. zjevné. A v něm je dirka (očko) do jin na druhé straně a naopak. Alespoň dle mne. Ale nevím, jak nahlédnout na druhou stranu! (Onen svět?)

Knihu je tedy vhodné přečísti kvůli rozhledu, ale praktické použití a využití zvážit třikrát. A prověřovat. Podle správnosti výsledků na základě jejich důsledného následného ověření si může každý změřit míru deformace svého podvědomí!!!

Autor zemřel již v roce 1979. To, že kniha má co říci 30 let po jeho smrti ukazuje, že má hodnotu. Na druhé straně autor pracoval pro americký tajný výzkum a když byla věc uvolněna pro obecnou informaci, již se prokázalo, že tato cesta (kyvadlo) je slepá! Alespoň pro Američany. (Podle kryptologických zásad se nadějně směry nepublikují.) J. Staněk

